Zapada

Motto: “One should always be a little improbable” Oscar Wilde

ZĂPADĂ

PERSONAJE

ALEXANDRA — Trăieşte în America de douăzeci de ani. Are în jur de treizeci şi cinci de ani.

CRISTINA — E ziaristă, trăieşte în România. Are în jur de treizeci de ani.

LAURA — Trăieşte în Germania de la vârsta de opt ani. E de aceeaşi vârstă cu ALEXANDRA.

TEDDY — Un tip pletos, non-conformist. Are în jur de treizeci şi opt de ani şi trăieşte în Melbourne, Australia.

IOSEFINA — Menajeră. Are în jur de şaizeci de ani.

Scena are loc în biblioteca bunicii MARGARETA, bunica CRISTINEI, a lui TEDDY, a ALEXANDREI şi a LAUREI. Casa e veche, un fost conac boieresc de la începutul secolului trecut. Are tavan înalt, coşcovit pe alocuri. Casa pare înţesată de mobile vechi şi desperecheate. Încăperea are aerul unei case care a trecut prin multe. Mobilierul constă dintr-o masă cu patru scaune, două fotolii, plante ornamentale, o bibliotecă plină cu cărţi, maldăre de reviste şi ziare, iar într-un colţ, un brad de Crăciun, din plastic…. Acţiunea se petrece în 2009, în Timişoara, România.

ACTUL I

Scena întâi

(CRISTINA se află în biblioteca bunicii MARGARETA. Vorbeşte la telefonul mobil. Ţine în mână un dosar.)

CRISTINA: Da. Nu, nu pot îndulci tonul şi n-o să schimb nici un cuvânt… E purul adevăr… Ce dacă va cădea guvernul? E corupt oricum… Ştiu că vor cădea multe capete… ăsta e rolul jurnalistului… să spună adevărul… Nu pot vorbi mai mult. Ţi-am spus că am înmormântat-o pe bunica… De abia ne-am întors de la cimitir. Bine. Ciao.

(Închide telefonul. Adaugă ca pentru ea.)

Ziarul ăsta n-o să supravieţuiască mult cu un şef care face pe el în pantaloni când îl strânge cinva cu uşa. Ia să pun eu dosarul ăsta deoparte până să vină cineva.

(CRISTINA pune dosarul într-un sertar în bibliotecă. LAURA şi ALEXANDRA intră în cameră)

LAURA *(Către CRISTINA):* Mulţumesc că m-ai lăsat să revăd casa. Chiar dacă e într-o împrejurare aşa tristă, îmi evocă atâtea amintiri…

CRISTINA: Ai fost vreodată aici? Când? Nu-mi amintesc…

ALEXANDRA *(Aşezându-se pe un scaun)*:Nici eu… Nu de alta, dar altfel nu ne-am fi cunoscut abia acum, la înmormântarea bunicii…

LAURA *(Plimbîndu-se prin cameră, uitându-se la cărţile din bibliotecă, apoi la ALEXANDRA:*

Am fost aici când aveam şase ani, după ce au fugit părinţii în Germania… Îmi amintesc casa asta foarte bine… poarta de fier forjat, sculpturile de la intrare… dudul din curte de care era atârnat un leagăn şi podul cu o imensă ladă de jucarii…

ALEXANDRA: Ale noastre. Toate vacanţele ni le-am petrecut aici. Îmi amintesc cum veneam cu trenul de la Cluj şi aşteptam pe peron trenul de Bucureşti, de unde coborau Cristina şi Teddy, aducând de fiecare dată jucării noi… Cum de nu ne-am întâlnit?

LAURA: A fost în timpul şcolii. Am stat numai o săptămână, în octombrie 1972… Parcă a fost ieri. Parcă o văd pe mama sărutându-mă şi spunându-mi să am încredere indiferent ce se va întâmpla. În noaptea aceea au trecut graniţa. Eu am rămas la sora mamei. Ea m-a adus la bunica. Până atunci n-am văzut-o niciodată.

ALEXANDRA: Niciodată? Biata bunica… Greu trebuie să-i fi picat decizia mamei tale de a o rupe cu toată familia.

LAURA: Nu ştiu despre ce vorbeşti. Mama n-a rupt-o cu familia. Pur şi simplu am locuit departe unii de alţii, apoi am plecat în Germania. De asta ne-am cunoscut abia acum.

CRISTINA: Ai spus 1972?

LAURA: Da, octombrie 1972.

ALEXANDRA: Atunci a murit bunicul. Ai fost la înmormântarea lui? Pe noi nu ne-au luat părinţii. Am stat acasă cu nişte vecini.

CRISTINA: În Bucureşti ninsese… ca acum. Mama a zis că era prea greu drumul şi m-a lăsat acasă cu rudele din partea tatei.

ALEXANDRA: Zăpadă în Octombrie? Cred că nu mai ţii minte bine. Niciodată n-a nins în Octombrie.

CRISTINA: Ba da. Ţin minte că m-am trezit dimineaţa, înainte să plece ai mei şi m-am uitat pe geam: totul era alb şi pufos. Nici un suflet, nici un zgomot. Copacii fără frunze împungeau cerul cu crengile lor uscate, ca o rugă mută… Mai târziu zăpada s-a topit… N-am să uit niciodată imaginea asta.

ALEXANDRA: Gândeşte-te logic: cum se poate topi o zăpadă care acoperă totul în câteva ore?

CRISTINA: Crezi ce vrei. Eu îţi spun ce am văzut.

LAURA: Dacă îmi amintesc bine, bunica era în doliu. Şi nu era niciun fel de zăpadă.

CRISTINA: De ce n-aţi vizitat-o şi cu alte ocazii? Unchiul nu ţi-a vorbit niciodată de noi sau de surorile lui? Doar suntem verişoare primare.

LAURA: Nu. De fapt tata a fost un om dificil, foarte închis în el.

ALEXANDRA: În schimb noi am vorbit despre voi… Chiar de foarte multe ori…

LAURA: Probabil că tata a întrerupt orice legătură ca să nu vă creeze neplăceri. Ştiu că pe vremea lui Ceauşescu cei cu rude în străinătate erau persecutaţi.

ALEXANDRA: De ce a întrerupt orice legătură cu familia înainte de a pleca în Germania? De câte ori n-am vorbit de tine acolo, sus în pod… Verişoara care nu vrea să ne cunoască! Bunica săraca ne certa dacă ne auzea vorbind despre voi.

CRISTINA: Hai să uităm trecutul. Important e că Laura e aici, într-un moment atât de greu pentru toată familia. Sunt sigură că dacă bunica ar şti că ai venit la înmormântarea ei, ar fi foarte fericită.

ALEXANDRA *(Îşi şterge ochii cu o batistă)*: Laura, am înteles că eşti medic, nu-i asa?

LAURA: Da, sunt medic internist. Am cabinetul meu… Am doi gemeni în clasa a doua, Hans şi Kurt. *(Caută în geantă o fotografie pe care le-o dă verişoarelor).*Soţul meu e profesor universitar… Totul este bine.

ALEXANDRA *(Luând fotografia):* Seamănă cu tine.

CRISTINA *(Luând fotografia):* Aşa e… cu tine seamănă… Nu pot să cred că dintre toţi numai al meu a ieşit blond… Uite-l…

(Arată spre nişte fotografii în bibliotecă, apoi îi dă fotografia înapoi LAUREI)

LAURA *(Privind fotografiile din raft):* Dacă am înţeles bine, Cristina e ziaristă. Alexandra, tu cu ce te ocupi?

ALEXANDRA *(Nesigură):* Eu… mi-am luat doctoratul în chimie… însă m-am căsătorit cu un american, aşa că acum stau acasă şi îmi cresc copiii. Şi eu tot băieţi am. Jim şi William. Ceva mai mici ca ai tăi, respectiv Jim are trei ani şi frate-său cinci.

(Arată spre altă fotografie din bibliotecă)

LAURA: Ce frumoşi sunt… Unde e făcută poza?

ALEXANDRA *(Aruncă o privire):* Aceea e făcută pe iahtul nostru. Soţului meu îi plac enorm bărcile cu pânze. Unul dintre multele lui hobby-uri.

LAURA *(Arătând spre altă poză):* Asta e casa voastră? El e soţul tău, nu-i aşa?

ALEXANDRA: Da, acela din stânga e Aaron, soţul meu… Poza e făcută în faţa casei… După ce am cumpărat-o.

CRISTINA: Soţul Alexandrei e un avocat foarte cunoscut în America. E cel care l-a scos basma curată pe un senator acuzat de luare de mită. Povestea a fost mediatizată intens…

ALEXANDRA: Clienţii lui sunt în generali vedete, politicieni, oameni sus-puşi, cum s-ar spune.

LAURA *(Râzând):* Sper să ajung să-l cunosc şi eu pe soţul tău cel celebru.

ALEXANDRA: Desigur. Veniţi la noi dacă vă hotărâţi să petreceţi o vacanţă în America.

CRISTINA: Alexandra, chiar voiam să te întreb, cum ţi-ai cunoscut soţul? Totul s-a întâmplat atât de repede… Într-o zi ai plecat la doctorat, apoi am primit o invitaţie la nuntă…

ALEXANDRA: Ne-am cunoscut la un bar-mitzvah la care m-a luat colega mea de cameră… Am fost prieteni un an, apoi ne-am căsătorit.

CRISTINA: Totul sună ca în poveşti… Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

ALEXANDRA: Desigur. Oh, hai să lăsăm asta. Laura, ai mai fost în ţară de la Revoluţie?

LAURA: Nu, e pentru prima dată când vin dupa 30 de ani… Mama ta ne-a sunat acum o săptămână şi ne-a spus că bunica Margareta e pe moarte. Mama s-a operat la picioare şi nu poate merge, aşa că mi-a dat procură s-o înlocuiesc.

ALEXANDRA: Poftim?

LAURA: Vă transmite condoleanţe. Mă scuzaţi dacă nu vorbesc prea bine. Noi în casă n-am vorbit româneşte. Apropo, pot să iau această carte pentru copiii mei?

CRISTINA*: (Se uită să vadă despre ce carte e vorba)*

Da, poţi s-o iei ca amintire de la noi.

ALEXANDRA: N-aţi vorbit româneşte? Păi sunteţi români… Eu vorbesc româneşte cu copiii mei…

LAURA: Ai mei au vrut să se integreze mai repede în societate, să uite de România…

ALEXANDRA: Şi copiii tăi? Ce limbă vorbesc?

LAURA: *(Uitându-se la cărţile din bibliotecă, răsfoind câte una, punând-o la loc, apoi luând alta*) Germana, fireşte… O rup un pic şi pe turceşte…

ALEXANDRA: Turceşte?

LAURA: Soţul meu e turc…

CRISTINA: Parcă am auzit ceva de la mama, în urmă cu câţiva ani… Cum că ai tăi te-au dezmoştenit… mare scandal… Pe atunci scriam despre alegerile din România… cui îi mai ardea de scandalurile din familie?

ALEXANDRA: Şi? Te-au iertat ai tăi pentru mezalianţă?

LAURA: Oh, da… Mama n-a vorbit cu mine o perioadă, dar ne-am împăcat când a văzut că ne merge bine. La urma urmei soţul meu e un om bun. Are o carieră foarte frumoasă, e bine văzut în comunitatea ştiinţifică. E biolog.

CRISTINA: Tatăl tău ce a spus? El a fost de partea voastră, nu-i aşa?

LAURA: Tata avea deja Alzheimer când m-am măritat. Nu cred ca i-a păsat prea mult de asta.

ALEXANDRA: Nu prea avea opinii proprii, aşa este? Mama ta l-a învârtit pe degete. A jucat cum i-a cântat ea.

CRISTINA *(Scoţând o ţigară din pachet)*: Alex, încetează… Vă deranjează dacă fumez?

LAURA: Eşti la tine acasă…

ALEXANDRA: Ce-am spus dragă? Numai adevărul… (*Arătând spre pachetul de ţigări)* Şi dacă tot suntem la momentul adevărului, pot să-mi aprind şi eu una? Vecinele mele nu m-ar mai primi nici în curte dacă ar şti că fumez. De fapt, m-am lăsat… Asta e doar aşa, de nervi, de oboseală…

(ALEXANDRA şi CRISTINA îşi aprind câte o ţigară şi fumează la gura sobei. LAURA alege nişte cărţi din bibliotecă)

LAURA: Pot să le iau şi pe astea?

(Sună telefonul CRISTINEI. Aceasta îl duce la ureche şi îi face LAUREI un semn de încuviinţare, spre disperarea ALEXANDREI care afişează o grimasă de dispreţ)

CRISTINA: Da… Pune articolul meu pe prima pagină. Ce-mi pasă mie c-a sunat primul ministru? Poate să sune şi preşedintele… Astea sunt faptele… ce vrei să fac?

(Închide telefonul şi stinge ţigara.)

LAURA: Mulţumesc pentru cărţi. Mă duc să le pun în valiză. Parcă timpul a stat în loc în casa asta.

CRISTINA: Oare? Poate că de-asta vin cu atâta plăcere aici… Deşi de-acum nimic nu va mai fi ca înainte… fără bunica…

(LAURA iese din cameră)

ALEXANDRA *(Stingând ţigara cu mişcări bruşte):* De ce i-ai dat cărţile? Lor nu le-a păsat de noi. Ai uitat ce ne povestea bunica despre mama Laurei? Pentru că mătuşă nu pot să-i spun. Refuz să am o mătuşă ca ea. Cum l-a minţit pe bărbatu-su că surorile lui i-au furat bijuteriile şi-a terminat-o cu ele pentru totdeauna. De unde să aibă ea bijuterii când familia ei a fost săracă? De câte ori ne-a spus bunica povestea asta?

CRISTINA: Laura nu e responsabilă pentru ce s-a întâmplat. Dacă bunica ar fi trăit, i-ar fi dat cărţile cu siguranţă. La urma urmei copiii ei sunt şi nepoţii noştri.

ALEXANDRA: Dar la copiii noştri nu te gândeşti? Poate vor şi ei să citească poveştile copilăriei noastre. Ai mei ar vrea. Şi ai mei vorbesc şi româneşte. Spre disperarea soacră-mii...

(IOSEFINA intră.)

IOSEFINA: Don'şoara Cristina, a venit domnu' Teddy.

CRISTINA *(Sare de pe scaun, bucuroasă):* Teddy!

(IOSEFINA iese împreună cu CRISTINA. Rămasă singură, ALEXANDRA se apucă să scotocească, să tragă sertare şi să scoată cărţi din bibliotecă, pe care le scutură sau le răsfoieşte în grabă şi apoi le pune înapoi)

ALEXANDRA: Unde sunt actele casei?

(Găseşte dosarul ALEXANDREI, îl răsfoieşte în grabă).

ALEXANDRA: Hm… Cristina scrie un roman… Ţara arde şi baba se piaptănă.

(CRISTINA şi TEDDY intră în cameră. ALEXANDRA pune dosarul la loc, dar uită o biblie pe masă.)

CRISTINA: Teddy… bine c-ai reusit să ajungi… Chiar şi după înmormântare… Rudele au plecat deja acasă. A rămas doar Iosefina să spele vasele şi mama care doarme în camera de oaspeţi.

TEDDY: Biata bunica… A suferit?

CRISTINA: Nu cred. Doctorii spun că a făcut stop cardiac, dar ştii că avea o grămadă de probleme. În ultima vreme nu mai recunoştea pe nimeni. Biata Iosefina, zicea că o confunda mereu cu mama şi uneori nici n-o recunoştea…

TEDDY: Aş fi vrut s-o mai prind în viaţă, chiar dacă nu m-ar fi recunoscut… Tot drumul m-am gândit doar la ea… Cea mai frumoasă amintire cu ea e aici, *î*n casa asta, când aveam cinci ani şi am venit în casă îngheţat. Am pus picioarele pe sobă şi ea mi-a adus un ceai de tei, aşa de bun. Soba era atât de fierbinte încât nu puteam ţine picioarele pe ea mai mult de câteva secunde…

(TEDDY îşi dă haina jos, iar ALEXANDRA o ia s-o pună în cuier)

ALEXANDRA: Cum ai călătorit?

TEDDY: Bine, însă avionul a avut întârziere. De-asta n-am ajuns la înmormântare. Când a murit? Ştii, a fost un moment în avion, când am privit pe geam asfinţitul… În acea clipă, o eşarfă neagră a alunecat din compartimentul de bagaje şi a aterizat pe umărul meu. M-am uitat la ceas: era 3 dimineaţa, ora României. Am pus eşarfa la loc, însă dacă închid ochii simt şi acum atingerea aceea, atât de blândă, aproape ca o răsuflare.

CRISTINA *(Îşi şterge ochii):* E foarte posibil să fi murit atunci. Iosefina ne-a povestit că în seara dinaintea morţii, bunica a fost extraordinar de lucidă. A insistat ca Iosefina să plece acasă, să n-o prindă ninsoarea. Când s-a întors dimineaţa, a găsit-o prăbuşită lângă geam. Era zăpadă mare; se circula greu…

TEDDY: Avea dreptate Cioran: omul este drumul cel mai scurt între viaţă şi moarte.

ALEXANDRA: Nu te ştiam filozof. Te-a schimbat viaţa în Melbourne. Unde e puştiul rebel cu care mă jucam de-a hoţii şi vardiştii în mansardă?

(TEDDY stă o clipă în cumpănă)

TEDDY: Alex?! Nu te-am recunoscut… Da, probabil că m-a schimbat, aşa cum şi pe tine trebuie să te fi schimbat viaţa în America.

(TEDDY şi ALEXANDRA se îmbrăţişează şi se sărută pe obraji. TEDDY se întoarce spre CRISTINA)

TEDDY: Mama cum e?

CRISTINA: E sub influenţa medicamentelor. Îti dai seama că am sedat-o ca să reziste.

TEDDY: Şi operaţia?

ALEXANDRA: Ce operaţie?

CRISTINA *(Către ALEXANDRA):* Mama are cancer la sân. *(Lui TEDDY)* E slăbită. Vestea morţii bunicii a picat ca un trăsnet, îţi dai seama. Operaţia e bine… Într-o săptămână mergem la control.

ALEXANDRA: Şi mie de ce nu mi-aţi spus?

CRISTINA: Între mersul la spital, copil şi articolele astea blestemate, n-am avut timp să te anunţ. Am crezut că ţi-a spus mama ta. Toată familia ştie. Mă rog, mai puţin aripa germană… din motive obiective…

ALEXANDRA: Mama nu mi-a zis nimic. Însă stai liniştită; cancerul de sân nu mai e un pericol în ziua de azi. Totul va fi bine. Pot să te ajut cu ceva?

CRISTINA: Mulţumesc Alex. Poate poţi să stai cu fiu-meu mâine cât merg cu mama la control?

ALEXANDRA: Aş sta cu multă placere, dar nu mă cunoaşte şi nu ştiu dacă mă ascultă. Apoi trebuie să merg la Cluj. Ai mei divorţează. Zi şi tu, la vârsta asta. Mama stă ca pe ghimpi la hotel, când ştie că taică-meu e cu secretara. A angajat un detectiv particular… un bâlci întreg.

CRISTINA: Să nu mai mă întrebi de ce nu m-am măritat, da?

TEDDY: Stau eu cu nepotu-meu, nu-ţi face probleme. Şi-aşa nu pot să vă ajut cu nimic dacă merg cu voi.

IOSEFINA *(Intră):* Domnu' Teddy v-am pregătit camera de la mansardă. Vă e foame? Să vă încălzesc ceva?

TEDDY: Mulţumesc, Iosefina. Nu mi-e foame. Poate doar un ceai, să mă dezgheţ după drumul ăsta.

CRISTINA: Parcă iubeai zăpada. Nu mi-ai făcut capul verde la telefon că vrei să te tăvăleşti în zăpadă?

TEDDY: Ba da, dar tot trebuie să mă dezgheţ mai întâi.

IOSEFINA: Sigur. Imediat.

(IOSEFINA iese. LAURA intră.)

CRISTINA *(Către LAURA):* Laura, vreau să-ţi fac cunoştinţă cu fratele meu, Teddy. A emigrat în Australia, dornic de spaţii vaste şi lume mai puţin convenţională.

TEDDY *(Dând mâna cu LAURA):* În caz că nu ţi s-a spus, eu sunt anarhistul familiei. Nu lupt împotriva lumii, ci împotriva unei forţe mai mari, împotriva oboselii mele de lume. Cioran.

LAURA *(Uşor intimidată):* Îmi pare bine.

CRISTINA: Hei, nu te gândi la prostii, Doamne fereşte. Nu e genul violent, însă nu suportă constrângerile, corporaţiile şi statul la coadă pentru vize.

TEDDY *(Către LAURA):* Într-adevăr, ele mă cunosc foarte bine… Şi ce v-a făcut să ne onoraţi cu prezenţa, stimată doamnă? Din câte îmi amintesc, nimeni din aripa germană a familiei nu a venit la nunţile noastre sau la botezul copiilor noştri.

ALEXANDRA: Mama a sunat la ei şi le-a spus de bunica.

TEDDY *(Cu subînţeles):* Aha!

CRISTINA *(Către LAURA):* Nu-l lua în seamă. Aşa e el cinic şi cârcotaş, dar are o inimă de aur.

TEDDY: Nu te lua dupa Cristina. Aşa m-a descris şi nevesti-mii când ne-a făcut cunoştinţă. Ar trebui să-ţi deschizi agenţie matrimonială în loc să lucrezi la ziarul ăla de doi bani.

CRISTINA: Adevărul e că tu şi nevastă-ta vă potriviţi de minune. Sunteţi făcuţi unul pentru altul. Simplul fapt că există pe lume căsnicii ca a voastră, mă face încă să mai sper.

TEDDY: Secretul este dragostea, pentru că stă la graniţa dintre agonie şi extaz.

ALEXANDRA: Tot Cioran?

TEDDY: Nu. Eu.

CRISTINA: Dragoste? Chiar şi acum, după atâţia ani?

TEDDY *(Aşezându-se la masă şi răsfoind la întâmplare cartea lăsată de ALEXANDRA pe masă):* E adevărat că acum e mai mult agonie decât extaz dar… Cine citeşte Biblia?

ALEXANDRA *(Încurcată):* Mă uitam numai, înainte de a veni voi.

TEDDY *(Citeşte cu voce tare din Biblie):* Când privesc cerurile, lucrul mâinilor Tale, luna şi stelele pe care Tu le-ai întemeiat, îmi zic: ce este omul, ca să Te gândeşti la el? Şi fiul omului, ca să-l iei în seamă? Psalm 8:3,4. *(Către ALEXANDRA)* Daca ai devenit credincioasă nu te sfii de noi. E normal ca în situaţii dramatice să găsim un moment de reculegere… să meditam… să căutam pacea interioară.

ALEXANDRA: Crede-mă, nu citeam din Biblie când aţi intrat voi.

CRISTINA: Iosefina citeşte Biblia.

LAURA *(Uitându-se în bibliotecă):* Adevărul e că bunica Margareta are o bibliotecă impresionantă. Întotdeauna mi-a plăcut să mă uit în bibliotecile oamenilor. Poţi cunoaşte un om după cărţile pe care le citeşte.

(LAURA deschide la întâmplare un album cu fotografii pe care începe să-l răsfoiască)

LAURA *(Surprinsă, arătând cu degetul spre o pagină):* Aveţi poze cu noi… mama, tata şi cu mine, la puţină vreme după ce am ajuns în Germania. Cine e aici?

(Arată cu degetul spre o pagină).

(TEDDY se apropie)

TEDDY: Ăştia suntem noi trei de Crăciun, în anul 1974.

(Face un semn cu mâna, arătîndu-i pe CRISTINA, ALEXANDRA şi el)

CRISTINA *(Lăcrimează):* Întotdeauna făceam bradul în salon, lângă pian. Până să moară, bunicul se îmbrăca în Moş Crăciun şi ne aducea daruri. După aceea tata i-a luat locul, dar l-au dat de gol pantofii şi uite aşa s-a năruit pentru noi unul dintre cele mai frumoase mituri ale copilăriei.

(Sună telefonul. CRISTINA răspunde)

CRISTINA: Da… L-ai pus pe prima pagina? Bravo. Hai, nu mai face pe tine de frică. N-o să te dea afară. Directorul e căcăcios, dar nu şi imbecil. Bine, vorbim mâine.

TEDDY: Necazuri în paradis?

CRISTINA: Corupţie, furt din banii publici, chestii obişnuite.

TEDDY: Ăsta e al doilea mit al copilăriei care s-a năruit pentru mine mai devreme decât pentru alţii: nu există adulţi fericiţi. Cât suntem copii, ne grăbim să devenim adulţi, iar când creştem constatăm că lumea imaginată de noi e departe de a fi perfectă.

CRISTINA: Am uitat să-ţi spun că frate-meu e un idealist. Trăieşte într-o utopie continuă.

ALEXANDRA: Nu s-a maturizat, deşi are o fiică studentă. Teatru, nu-i aşa?

TEDDY *(Încuviinţează):* Lumea e un teatru, iar noi doar bieţi actori… Doar n-o vezi făcând geologie, ca mine şi ca maică-sa. Aşa cel puţin va fi liberă.

LAURA: Liberă? Cum vine asta? Suntem liberi cu toţii, nu vezi? După douăzeci de ani pot să merg în Berlinul de est, tu ai emigrat în Australia, iar ea în America.

TEDDY *(Zâmbeşte superior):* Tu chiar crezi ce spui? Sigur, nu mai e interzis să călătorim în afara ţării, însă ce se întâmplă acum e mult mai subtil decât ideologia comunistă. În realitate nu suntem liberi. Suntem prizonierii propriilor noastre concepţii despre lume şi viaţă, a minciunilor pe care media ni le serveşte zilnic. Scuze Cristina, tu eşti printre puţinii care spun adevărul. Alergăm înnebuniţi după fericire, uitând să privim în noi înşine. În societăţile dezvoltate, oamenii construiesc graniţe nevăzute în jurul lor fără să-şi dea seama. De exemplu, îţi cunoşti vecinii?

LAURA: Desigur. Îi cheamă Strumpf sau Stromp, n-am memoria numelor…

TEDDY: Exact! Problema secolului nostru nu e cancerul, nici bolile de inimă, ci singurătatea…

CRISTINA *(Împăciuitoare):* Nu pune la suflet. Aşa e el, o să te obişnuieşti…

ALEXANDRA: Anul acesta vom face Crăciunul împreună, asta ca să infirmăm teoria singurătăţii. Uite, cea mai buna dovadă…

(Scoate din poşetă un aparat foto şi îi pozează instantaneu).

De-asta am luat copiii şi am venit aici, împotriva voinţei soacră-mii. Laura, tu i-ai adus pe ai tăi?

LAURA: Nu. În primul rând n-au cunoscut-o niciodată pe bunica Margareta… de fapt pe nimeni din familie…

TEDDY: Ţi-era teamă că muşcăm?

LAURA: Copiii mei n-au văzut niciodată un mort. Pentru ei poate fi ceva traumatic.

TEDDY: Traumatic? Aveam opt când a murit bunicul. Când eram mic mi-a murit o pisică apoi, prin clasa a doua, un vecin de bloc. Un copil cu care nu se juca nimeni pentru că avea o boală rară şi stătea mai mult în casă. Mi-amintesc şi acum cum arăta, întins în sicriu: părea că doarme. M-am uitat la el câteva minute şi am zbughit-o afară, la joacă… Aşa era atunci… Ne jucam în faţa blocului… în şanţurile săpate pentru conducte… intram în casă seara, lihniţi de foame…

LAURA: Aţi trăit lucruri nu tocmai plăcute. Germania e mult diferită faţă de România, iar copiii mei sunt nemţi. Am crescut în două lumi total diferite.

TEDDY: Desigur, ca pozele din album: a voastră color, a noastră alb-negru.

(IOSEFINA intră cu o tavă - pe care sunt ceşti de ceai, zaharniţa, linguriţe - şi o pune pe masă. Se aude un clopoţel.)

IOSEFINA: Domnişoara Cristina, vă cheamă mama dumneavoastră…

CRISTINA: Ştiu Iosefina, am auzit clopoţelul. Am crezut că doarme.

IOSEFINA: A refuzat să ia somniferul.

(CRISTINA se ridică şi pleacă. După trei paşi se întoarce şi îşi ia ţigările)

TEDDY: Fumezi prea mult.

CRISTINA: Ce-ţi pasă ţie?

LAURA: Rămâneţi amândoi aici peste noapte?

ALEXANDRA: Eu trebuie să mă întorc la hotel. Copiii sunt acolo, cu mama. Mi-au trimis un mesaj că se plictisesc îngrozitor, deşi numai eu ştiu câte jocuri au… şi pe telefon şi pe laptop…

TEDDY: Eu rămân aici. Am camera mea, dintotdeauna.

LAURA: Câţi ani a locuit bunica Margareta în casa asta?

TEDDY: Mulţi ani… S-au mutat în ea la puţin timp după nuntă.

LAURA: E o casă frumoasă.

TEDDY: Desigur. E construită de un arhitect austriac.

LAURA: Trebuie că bunicul a avut noroc când i s-a repartizat casa asta.

TEDDY: În anii aceia urmam exemplul ruşilor de a trimite familii cu origini sănătoase în casele burghezilor. Ai noştri au fost ţărani şi pe linie paternă şi maternă. Bunicul a fost singurul din familie care a făcut şcoala militară şi a ajuns grănicer.

LAURA: Bunicul a fost grănicer?

ALEXANDRA *(Tăioasă):* Tu, mai mult ca oricine ar trebui să ştii asta…

LAURA: De ce?

TEDDY: *(Schimbând vorba)*

N-aveai de unde să ştii, aşa cum nu ştii nimic nici despre noi. Însă acum eşti aici, şi asta e tot ce contează.

LAURA: Noi am cumpărat de curând o casă, în Berlinul de est… Pereţii sunt atât de subţiri încât se aude orice zgomot. Până la urmă cred c-o vom închiria.

(Sună telefonul CRISTINEI. O clipă toţi îl privesc contrariaţi, apoi TEDDY răspunde)

TEDDY *(Ducând telefonul la ureche):* Poate sunt rudele din Sighet care n-au ajuns la înmormântare; poate sunt înzăpeziţi pe undeva… cu viscolul ăsta… Alo…

(Ascultă câteva clipe, apoi pune telefonul jos profund tulburat)

ALEXANDRA: Ce e? Ei erau? S-a întâmplat ceva? A deraiat trenul?

TEDDY: Bănuiam că soră-mea are mulţi duşmani, însă nu ştiam că cineva poate s-o înjure în halul ăsta. Şi ce ameninţări...

LAURA: Poftim?

TEDDY: N-am cuvinte să vă redau înjurăturile ăluia.

(CRISTINA intră în cameră)

TEDDY: Cum e mama?

CRISTINA: Un pic cam agitată. Nu i-am spus c-ai venit pentru ca ar fi vrut să coboare.

TEDDY *(Se ridică din scaun):* Mă duc s-o vad.

CRISTINA: Nu acum. I-am dat până la urmă un somnifer. Lasă că vorbiţi mâine. Ziceai ceva de nişte înjurături? Dă-mi telefonul!

ALEXANDRA: Cristina, cineva te-a ameninţat la telefon. Poate ar fi bine să te retragi… În definitiv ai un copil… La el nu te gândeşti?

CRISTINA: În primul rând de ce răspundeţi la telefon în locul meu? În al doilea rând, copilul e la nişte prieteni. Cât despre ameninţări, crezi că e prima dată?

TEDDY: Poate ar trebui să te gândeşti mai bine...

CRISTINA: Să le dau satisfacţie? Niciodată! E vorba de probitatea mea profesională.

LAURA: Unde trasezi graniţa dintre probitatea profesională şi securitatea personală?

TEDDY: Cristina e una dintre acele persoane pentru care serviciul e totul.

CRISTINA: Îmi iubesc meseria, da? E singurul lucru la care mă pricep. N-am soţ; mama şi bunica m-au ajutat cu copilul…

ALEXANDRA: Dacă mă întrebi pe mine, tot ce faci e o furtună într-un pahar cu apă. Crezi că schimbi ceva? Ai un copil. Bunica a murit, mama ta e bolnavă. Ar trebui să nu mai faci politică şi să te bucuri un pic de viaţă. Eşti mai întâi mamă, şi abia apoi ziaristă.

CRISTINA: Voi nu ştiţi toate detaliile. Din America sau Australia lucrurile par simple. În realitate, dacă fac ce spuneţi voi ar fi echivalent cu o capitulare… Poate mai târziu, după ce câştig bătălia asta… Acum însă e un moment crucial… am nişte dezvăluiri senzaţionale… corupţie la nivelul cel mai înalt… afaceri sordide, bani spălaţi…

ALEXANDRA: Nimic nou sub soare. E plină lumea de aşa ceva. Dacă v-aş povesti câteva dintre cazurile soţului meu…

CRISTINA: Trăim într-o lume nebună.

TEDDY: Nebunia lumii nu cunoaşte graniţe. De-asta am ales să fiu geolog… Aş înnebuni să trebuiască să merg zilnic la serviciu în costum şi să am ore fixe.

ALEXANDRA: Te-ai obişnui.

(Sună telefonul mobil al ALEXANDREI. Aceasta îl scoate din poşetă şi se retrage în spatele scenei să vorbească)

ALEXANDRA: Mă scuzaţi, e soţul.

TEDDY *(CRISTINEI):* Vino cu mine în Australia. O luăm şi pe mama. E mult mai uşor să am grijă de voi acolo decât să vă ştiu aici.

CRISTINA: E destul de greu… Ce să fac acolo?

TEDDY: Ce faci şi aici… Orice… Nu ştiu… E un continent sălbatic… cu putină imaginaţie, orice e posibil.

CRISTINA: Engleza mea nu e atât de bună încât să pot face gazetărie, şi nu mă văd făcând altceva… Ce să fac, să spăl vase în restaurant?

TEDDY: De ce nu? Poţi să faci un master… o altă meserie…

CRISTINA: Pentru mine acasă e aici. Nu sunt genul care emigrează.

TEDDY: După tine lumea e împărţită în două: cei care emigrează şi cei care nu. Trăim într-o lume fluidă, mânată de interese, nu-i aşa?…

CRISTINA: Mai degrabă unii sunt mânaţi de inerţie şi alţii de aventură.

TEDDY: Ţi-e teamă de necunoscut, pe când eu numai aşa simt că trăiesc.

CRISTINA: Un mod de a privi lucrurile.

ALEXANDRA *(Pune telefonul în geantă şi se apropie de ei):* Mă scuzaţi… Soţul meu e foarte grijuliu. Excesiv de grijuliu aş putea spune. Aş vrea să mai discutăm, însă trebuie să plec… Copiii mă aşteaptă.

(LAURA se ridică de pe fotoliu)

TEDDY: Poate ne mai întâlnim într-o seară, la cină?

ALEXANDRA: Când vin de la Cluj, cu multă plăcere.

LAURA: De ce nu? Am auzit multe despre mâncărurile tradiţionale româneşti.

CRISTINA *(Descumpănită):* Aş vrea, însă… nu stau prea bine cu banii în momentul de faţă… Tratamentul mamei costă, plus doctorii…

TEDDY: Pentru mama plătesc eu, iar tu eşti invitata mea.

LAURA: Nici nu se pune problema, tu şi mama ta sunteţi invitatele mele.

ALEXANDRA: Nu se poate. Cu toţii sunteţi invitaţii mei.

(JOSEFINA intră)

JOSFINA: Mai doreşte cineva ceai?

CRISTINA: Mulţumim Iosefina, Alexandra tocmai pleacă.

(TEDDY, CRISTINA, ALEXANDRA şi LAURA ies. În urma lor IOSEFINA strânge ceştile, aşază cărţile în bibliotecă, pune scaunele la loc, totul cu mişcările experte ale cuiva care cunoaşte casa. Apoi iese şi stinge lumina.)

Scena aIIa

(Interiorul unui restaurant. TEDDY, CRISTINA, ALEXANDRA stau la o masă plină cu tot felul de platouri şi farfurii. Pe masă e ziarul cu editorialul CRISTINEI. TEDDY îl citeşte, încruntându-se. Se aude muzică în surdină, de la nunta din salonul alăturat.)

LAURA *(Intrând):* Aici v-aţi ascuns? De-abia v-am gasit. Alături e o nuntă şi am întrebat atâta de voi, încât socrul mare m-a luat de umeri şi m-a aşezat la masă.

CRISTINA: Suntem un popor ospitalier… Ia loc…

TEDDY *(Lăsând ziarul din mână):* Nu pot sa zic decât bravo…

ALEXANDRA: Pot să citesc şi eu?

(TEDDY îi dă ziarul)

TEDDY: Mai bine ai veni cu mine în Australia.

CRISTINA *(Îşi aprinde o ţigară):* Am mai avut discuţia asta.

TEDDY: Eşti de-a dreptul inconştientă. Te joci cu viaţa copilului tău. Şi cu a mamei.

ALEXANDRA *(Ridicând ochii din ziar):* Cum se mai simte?

CRISTINA: E bine. A dărâmat-o moartea bunicii dar încet încet ne obişnuim cu toţii. Probabil când vom merge acasă îi va fi mai uşor să uite, însă deocamdată trebuie să stăm aici, să sortăm lucururile, să facem pomeni şi aşa mai departe. Am stabilit deja că vom face Crăciunul aici. Veniţi şi voi?

LAURA: Nu ştiu sigur… E posibil. Ştiţi, copiii, mama…

ALEXANDRA: E dur articolul. Felicitări…

LAURA *(Aruncându-şi ochii pe ziar):* Nu înţeleg nimic. Cine sunt oamenii ăştia? În fine, dacă ce scrii deranjează atât de mult, poate ar trebui să te gândeşti la copil, la familie, în primul rând.

CRISTINA *(Stingând ţigara nervoasă):* Nu vreţi să schimbăm subiectul? Nu ne-am întâlnit ca să-mi analizaţi viaţa. De ce nu le analizăm pe ale voastre? Sau sunteţi cu toţii superpărinţi şi superfericiţi şi aţi venit să-mi ţineţi mie morală?

(TEDDY umple paharele, apoi bea în tăcere fără să ciocnească)

TEDDY: Dacă pui problema aşa, trebuie să fac o mărturisire. M-a părăsit nevastă-mea.

CRISTINA: Nu se poate!

TEDDY: De-asta am venit în România… ca să nu fac Crăciunul singur. Să mă disţantez de tot… să mă gândesc în linişte… Numai că s-a întâmplat să moară bunica…

ALEXANDRA: Cum să te lase? Doar vă ştiaţi din liceu…

TEDDY: Păi tocmai de-aia. Zic şi eu; de fapt, nu ştiu. Din punctul meu de vedere totul era bine, numai că, după ce a plecat fiică-mea la facultate, şi-a făcut bagajele şi a plecat. Am venit într-o zi de pe teren şi am găsit casa pustie. După douăzeci de ani de căsătorie… Vă vine să credeţi…

CRISTINA: Străinătatea schimbă multe…

LAURA: Timpul schimbă multe… Douăzeci de ani e o viaţă de om…

CRISTINA: Şi fiică-ta ştie?

TEDDY: Nu i-am spus încă. M-am gândit: dacă vine înapoi? De ce s-o alertez degeaba?

ALEXANDRA: Şi? A venit înapoi?

CRISTINA *(Aprinzându-şi o altă ţigară):* Ei aş! Cum să vină? Când o femeie acţionează în felul ăsta poţi să fii sigură că nu se mai întoarce niciodată.

TEDDY *(Bând):* Tocmai treaba asta vreau s-o discut cu voi. Sunteţi fiinţele cele mai apropiate. Poate mă ajutaţi să înţeleg de ce a făcut-o. Şi dacă mai pot spera.

ALEXANDRA *(Uşor cherchelită):* Dacă tot suntem la ora mărturisirilor, am să vă spun şi eu ceva… Nici căsnicia mea nu e pe roze.

CRISTINA: Bine, dar ieri ne-ai spus exact contrariul… Cum ramâne cu casa, iahtul şi prietenele de pe stradă?

ALEXANDRA: Toate astea sunt aşa cum v-am spus… Numai că nu sunt fericită… Mă simt ca într-o colivie aurită.

TEDDY: Vezi, dacă ai fi făcut conservatorul, azi ai fi fost cântăreaţă… ai fi călătorit pe tot globul.

CRISTINA: Aşa e. Tu aveai o voce minunată… Ţin minte ce colinde cântai…

ALEXANDRA *(Atinsă în punctul sensibil):* Nu există zi de la Dumnezeu să nu regret lucrul ăsta. Mama a zis că e foarte greu, că n-are bani pentru lecţii de canto şi uite aşa am ajuns inginer chimist şi nici măcar meseria asta n-o practic. Mă simt inutilă.

LAURA: Dacă eşti casnică nu înseamnă că eşti inutilă.

ALEXANDRA: Aşa mă simt. În plus, am o soacră care mă detestă. Mă consideră o coate-goale, doar pentru că sunt săracă. Nici nu vă imaginaţi câte beţe în roate ne-a pus până ne-am căsătorit şi ce intrigi bagă între mine şi soţul meu. Înainte de a ne căsători i-a spus fiului ei că ea nu concepe ca mama nepoţilor ei să nu fie evreică…

LAURA: Poftim?

ALEXANDRA: A trebuit să trec la religia lor. N-am mai sărbătorit Crăciunul de nu ştiu câţi ani. De-asta mă bucur că am venit aici cu copiii, să asculte şi ei colinde, să împodobească bradul şi să vină Moş Crăciun.

LAURA: Nu pot să cred că ţi-au impus aşa ceva.

ALEXANDRA: De ce nu? Socrii tăi nu ţi-au impus nimic?

LAURA: Nu. Soţul meu e ateu. Singurul lucru în care crede sunt cobaii lui şi cauza palestiniană.

TEDDY: N-aş vrea să stau la masă cu soţii voştri. Bine că nu i-aţi adus.

ALEXANDRA *(Izbucneşte în lacrimi):* Asta înseamnă că noi două nu vom putea sta niciodată cu familiile la aceeaşi masă.

CRISTINA: Până una-alta mi se pare că nici măcar tu nu poţi sta cu familia soţului tău la aceeaşi masă.

ALEXANDRA *(Ştergându-şi lacrimile):* Mă iertaţi, dar s-au adunat atât de multe… Aşa e, sunt săracă, iar soacră-mea nu scapă nici o ocazie să-mi amintească lucrul ăsta.

TEDDY: Păi şi bărbate-tu ăsta e de mămăligă? De ce nu-i spui s-o pună la punct?

ALEXANDRA: Soacră-mea îl joacă aşa cum vrea ea. Bărbatu-meu e aprig la tribunal, dar acasă e puiul mamei. Nu contează ce spun eu. Dacă maică-sa îi spune altceva, atunci e ca ea.

CRISTINA: Vedeţi de ce nu m-am măritat? Am făcut copilul cu cine am vrut, mă descurc cum pot.

TEDDY: Şi? Ai încercat să discuţi cu el? Să-i spui ce te nemulţumeşte?

ALEXANDRA: Am încercat o dată, dar nu m-a luat în seamă. De fapt, mi-e şi frică să mă plâng, pentru că se duce la soacră-mea şi îi spune tot. Parcă aş fi măritată cu soacră-mea.

TEDDY: Asta nu pricep eu la femei. Una spun şi alta gândesc. Poate că dacă le-aş înţelege aş aduce-o pe nevastă-mea înapoi.

CRISTINA: Slabe şanse. *(Ridicând paharul)* Noroc Laura… Se pare că eşti cea mai norocoasă dintre noi… în toate privinţele.

LAURA *(Ezitând):* Daca e să spunem adevărul, nici la mine lucrurile nu sunt tocmai roz. Mama nu vrea să ştie de mine de când m-am măritat şi sunt câţiva ani buni… Aud de la sora mamei că e bolnavă… Am sunat-o de nenumărate ori să vină la cabinet, ca s-o consult… Nici n-a vrut să audă. Mă doare sufletul pentru că e mama… ştiţi… E bătrână, bolnavă şi trebuie să aibă grijă de tata, care suferă de Alzheimer şi nu mai recunoaşte pe nimeni. Cu toate astea, nu vrea să audă de

noi. Nici soţul de ea… Stiţi cum e? Trăiesc între doi încăpăţânaţi. Nu mai pot, pur şi simplu nu mai pot. De asta mă bucur că am venit în România; măcar mai scap de stres pentru o săptămână…

(Se aude muzică de nuntă)

ALEXANDRA *(Facând semn cu capul spre locul din care vine muzica):* Inconştienţii… Nici nu bănuiesc ce-i aşteaptă…

CRISTINA *(Către LAURA):* Nu te-ai gândit niciodată cum ar fi fost dacă rămâneai în România?

LAURA *(Încurcată):* Niciodată… Casa mea e în Germania…

TEDDY: Eu nu mă simt acasă nicăieri… Nu mai am casă… nici familie…

ALEXANDRA: Casa mea e acolo unde-mi sunt copiii. Mai târziu nu ştiu…

TEDDY: Credeţi că are vreo importanţă? Suntem toţi la fel. Credeţi că există vreun om cu adevărat fericit? Eu am sperat că dacă merg la capătul lumii voi fi. Ei bine, nu sunt. Nici înainte de a mă părăsi nevasta nu eram. Probabil că-mi lipseau prietenii, familia… Adevărul e că ducem cu noi România oriunde am fi. Fiecare emigrant e o mică Românie…

ALEXANDRA: Oare asta îmi lipseşte în New York? Românii? Nu cred… Nu-mi lipsesc, ba chiar mă invidiază. N-aş putea vorbi cu niciunul din ei. Dacă e adevărat că ducem în noi o mică Românie oriunde ne-am afla, atunci România pe care o port în suflet are un singur locuitor, care e pur şi simplu disperat să evadeze.

(De alături se aude muzică de dans)

TEDDY *(Către LAURA):* Dansezi?

LAURA: Cu plăcere.

(Cei doi se ridică, încep să danseze şi ies din scenă în paşi de dans)

CRISTINA: Nu te amăgi cu gândul că dacă ai fi rămas în ţară ai fi fost mai fericită.

ALEXANDRA (Cu mare greutate): Tu nu eşti? Ai un copil minunat, îţi iubeşti meseria, ai prieteni şi familie.

CRISTINA *(Aprinzându-şi o ţigară):* Glumeşti? Cu mama bolnava de cancer? Cu o slujbă prost plătită, cu inamici care acum câteva luni mi-au aranjat frânele de la maşină, încât am intrat într-un pom şi-am ieşit prin parbriz? Am stat o lună în spital. Nici nu i-am mai spus lui Teddy.

ALEXANDRA: Of, Doamne, Dumnezeule… Măcar eşti liberă să faci ce vrei. Nu eşti la cheremul nimănui…

(Sună telefonul CRISTINEI. Aceasta răspunde şi ascultă în tăcere câteva minute, timp în care ALEXANDRA vorbeşte ca pentru sine.)

ALEXANDRA: Uneori îmi doresc să nu fi plecat niciodată… Ştiu că e o prostie, dar mă surprind din ce în ce mai mult gândindu-mă la asta. Am un doctorat într-un domeniu care nu mi-a plăcut niciodată şi în care nici măcar nu profesez. Simt că viaţa mi se scurge printre degete…

(Se ridică de la masă şi face câţiva paşi spre sala de alături de unde se aude muzică.)

Oamenii ăştia par fericiţi.

(TEDDY şi LAURA intră în scenă dansând.)

LAURA: Nu credeam că pot dansa atât de bine.

TEDDY: Nu ne cunoaştem limitele.

(TEDDY şi LAURA ies din scenă dansând)

ALEXANDRA: Mi-ar plăcea să fiu ca ei, să dansez, să râd, să pot fi eu însămi. Oh Doamne, când am râs oare ultima oară? Soacră-mea şi clanul ei nici măcar nu zâmbesc.

(Muzica încetează. ALEXANDRA, TEDDY şi LAURA revin la masă.)

LAURA: De mult nu m-am mai distrat atât de bine. Ia te uită… Nici nu ştiam ce talente ascunse avem în familie…

ALEXANDRA *(Către TEDDY):* Următorul dans e al meu. Doar dacă Cristina nu vrea să mi-o ia inainte…

CRISTINA *(Trezită brusc din gânduri):* Poftim? Ah nu, te rog…

(Sună telefonul ALEXANDREI. Aceasta se uită la număr şi nu răspunde)

ALEXANDRA *(Complet transformată, cu o voce foarte serioasă):* E soţul. E gălăgie… nu pot să-i răspund… Dacă o să-şi închipuie cine ştie ce? Mai bine să-l sun înapoi?

LAURA *(Bine-dispusă):* Lasă-l dragă… Soţul meu e căsătorit cu munca. M-a sunat o singură data de când am venit în România, să fie sigur că am ajuns. Simte-te şi tu o dată bine.

(De alături se aude o romanţă binecunoscută. ALEXANDRA închide telefonul şi îl bagă în poşetă, apoi începe să cânte refrenul. Verii aplaudă. Se aud aplauze şi din afara scenei).

TEDDY: Superb. Absolut superb. Păcat că n-ai făcut conservatorul. *(Toarnă vin în pahare.)* Să bem pentru întâlnirea noastră şi pentru odihna bunicii Margareta, care ar fi foarte fericită să ne vadă pe toţi împreună.

(Toţi ridică paharul şi ciocnesc, mai puţin CRISTINA care a căzut pe gânduri)

ALEXANDRA: S-a întâmplat ceva?

CRISTINA: Tocmai am fost concediată.

ALEXANDRA: La telefon?

CRISTINA: Exact.

TEDDY: Te vor angaja înapoi. Sau poate altă publicaţie… Ori vii cu mine în Australia.

CRISTINA: Nu cred. Directorul ziarului a fost concediat şi el. Deocamdată ziarul a fost suspendat. Chipurile, face propagandă pentru violenţă şi legalizarea drogurilor… Ce înscenare fantastică… Mi-e şi scârbă să mă gândesc.

TEDDY: Eu cred că mai există oameni cinstiţi în ţara asta. Mâine vei avea cu siguranţă oferte din alte părţi…

CRISTINA: Mă îndoiesc… însă la ce puteam să mă aştept? La naiba, nu vreau să mă mai gândesc la asta. Mai toarnă-mi nişte vin şi hai să ne mai cânte Alexandra ceva de inimă albastră.

ALEXANDRA: Cred că am uitat cuvintele… N-am mai cântat de la Revoluţie…

LAURA: Vrei să spui de la căderea comunismului?

ALEXANDRA: Da. Am fost atât de fericită încât am cântat şi de Crăciun şi de Anul Nou.

LAURA: Noi am văzut toate astea la televizor. A fost copleşitor. Nu cred că am văzut oameni mai fericiţi decât grupul de prieteni români ai părinţilor. Unii din ei au venit în ţară imediat după moartea lui Ceauşescu.

TEDDY: Atunci am fost cu adevărat fericit. O fericire pură, de copil care speră.

CRISTINA: Foarte dificile zilele acelea… Libertatea aproape că ne-a îmbătat… Lucram pentru un ziar comunist… A doua zi nici nu ştiam dacă să mai mă duc la serviciu sau nu…

TEDDY: Acum putem privi cu detaşare, însă atunci, după căderea zidului Berlinului, am fost ca hipnotizat. Aşteptam cu înfrigurare să se întâmple şi la noi.

CRISTINA: Ascultam Radio Europa Libera… A durat ceva până ne-am găsit echilibrul…

ALEXANDRA: Crezi că ni l-am găsit?

CRISTINA: Până am înţeles pe ce cale mergem. Nu vezi, suntem în Europa.

ALEXANDRA: Geografic vorbind, am fost tot timpul în Europa. Chiar dacă de-a lungul vremii graniţele s-au modificat.

TEDDY: Ştiţi, eu văd Europa precum familia noastră: unii aici, unii dincolo, mai bogaţi sau mai săraci, însă suntem în esenţă la fel. Că aparţinem unora sau altora, nu e esenţial… Imperiile

dispar. Alianţele politice se refac. Vechii duşmani sunt acum parteneri de afaceri. Doar ştiinţa e perenă.

ALEXANDRA: Arta e perenă.

TEDDY: Restul nu contează.

CRISTINA: Aş vrea să pot spune asta, însă am trei guri de hrănit. Pensia mamei e mică şi de mâine voi fi şomeră.

TEDDY: Vino în Australia.

ALEXANDRA: În America.

CRISTINA: Voi nu sunteţi fericiţi în ţările voastre şi îmi spuneţi mie să emigrez? Repet, nu sunt genul care emigrează.

ALEXANDRA: Am prietene cu care merg la yoga sau cu copiii în parc, însă n-aş putea vorbi niciodată cu ele aşa cum vorbesc cu voi.

LAURA: Eu muncesc foarte mult. N-am timp să-mi fac prietene.

TEDDY: Prietenii mei de suflet sunt în România… Nu i-am văzut de o groază de ani. În Australia sunt mai mult pe teren. Cred că n-am fost un soţ şi un tată prea bun. (Pauză) Iniţial eu şi nevastă-mea gândeam la fel, însă acolo totul s-a schimbat. A acceptat o ofertă a unei mari companii petroliere… A devenit şoarece de birou… Am rămas singur… Poate a plecat pentru că nu sunt destul de ambiţios? Pentru ca nu câştig destul?

CRISTINA: Vedeţi? Atunci vă întreb pentru ce munciţi dacă nu apucaţi să vă bucuraţi de roadele muncii voastre?

ALEXANDRA: Pentru copii. Tot sacrificiul meu e pentru copii.

LAURA: Eu fac totul pentru familie. Mama de-abia se mişcă, tata suferă de Alzheihmer…

TEDDY *(Ridică paharul):* Atunci să bem în cinstea bunicii Margareta şi a familiei noastre reunite.

(Toţi ciocnesc şi beau)

TEDDY: Mâine se anunţă vreme bună, aşa că voi merge la cimitir să aprind o lumânare la mormântul bunicii.

CRISTINA: Merg şi eu cu tine. Iosefina şi mama au împărţit deja majoritatea lucrurilor.

ALEXANDRA: Le-au împărţit?

LAURA: Azi după amiază.

ALEXANDRA: Şi tablourile din salon mai sunt? Întreb pentru că le-aş vrea eu. Ştiţi, ca amintire de la bunica.

LAURA *(Oripilată):* Nu există testament pentru asta?

ALEXANDRA: Aici vorbim de haine, de lucrurile din casă… Testamentul e pentru lucruri mai mari, ştiu şi eu, casă, teren…

TEDDY *(Bând):* Cel ce are, întotdeauna vrea mai mult. Horaţiu.

ALEXANDRA: Îţi baţi joc de mine?

LAURA: Apropo de testament, bunica Margareta are vreunul?

CRISTINA: De unde să ştiu eu?

TEDDY: Probabil că nu are. Lumea nu prea e obişnuită sa îşi facă testament în România.

ALEXANDRA: Cred că chiar dacă şi-ar face, tot nu contează.

LAURA: Atunci cine sunt moştenitorii de drept ai bunicii Margareta?

CRISTINA: Părinţii: mama noastră, a Alexandrei şi tatăl tău… Deşi cu tatăl tău care a dat în mintea copiilor…

LAURA: Atunci… mama nu intra în discuţie?

TEDDY: Mama ta nu e rudă de sânge.

LAURA: Mama se ocupă de toate problemele tatei. Dar eu? Eu sunt rudă de sânge.

ALEXANDRA: Apoi nici dacă mama ta ar fi rudă de sânge nu cred că i s-ar cuveni ceva, pentru cât rău a făcut acestei familii.

TEDDY: Alexandra, omul când e beat se crede împărat. Proverb românesc.

ALEXANDRA: Mai lasă-mă în pace cu filozofiile tale de doi bani.

LAURA: Eu am împuternicire de la mama.

ALEXANDRA: Poti să ai şi de la Papa. Mama ta nu intră în discuţie.

LAURA: Ba cred că da. Mama e cea care semnează totul în numele tatei.

ALEXANDRA: Mama ta vrea să-şi bată joc de noi încă o dată. Ajunge cât rău a făcut acestei familii.

TEDDY: Eu zic să vă calmaţi.

CRISTINA: Suntem calme.

LAURA: Din punct de vedere legal cred că am dreptate.

ALEXANDRA: Nu-mi vorbi mie de legi. Soţul meu e avocat.

LAURA: O fi, dar e în America. Legile din România sunt diferite.

ALEXANDRA: Legile din România au fost dintotdeauna altfel. Ca legea aceea care i-a permis nu ştiu cărui ofiţer de grănicieri să-l împuşte pe bunicul pentru că i-a lăsat pe ai tăi să treacă graniţa în timpul gărzii lui.

LAURA: Poftim? De unde ai mai scos-o şi pe-asta? E o minciună.

CRISTINA: Mă tem că nu. Iar eu, ştii bine că nu mint.

(LAURA se uită rugătoare la TEDDY)

ALEXANDRA: E adevărat?

TEDDY: Îţi aminteşti că bunica Margareta era în doliu atunci când ai cunoscut-o? Ce crezi că s-a întâmplat?

LAURA: Vrei să spui că… ai mei… Nu se poate… E o înscenare… Am cunoscut oameni care au trecut Dunărea înot la sârbi şi n-au păţit nimic…

ALEXANDRA: Cel care a făcut asta avea multe relaţii şi nu-l suferea pe bunicul.

LAURA: Dacă e adevărat, acel om a comis o crimă şi trebuia pedepsit pentru asta.

CRISTINA: În ochii legii bunicul a comis o infracţiune pentru că i-a lăsat pe ai tăi să treacă. Trebuia să-i someze şi să-i împuşte.

LAURA: Să-i împuşte?

ALEXANDRA: Să-i împuşte, ca trădători de ţară. Aşa, s-a ales el cu un glonte în cap.

LAURA: Nu se poate! Vreau să văd certificatul de deces al bunicului…

TEDDY: Îţi dai seama că totul s-a muşmalizat? Pe certificat scrie accident: cum că arma s-a descărcat din neatenţie în timp ce o curăţa.

ALEXANDRA: Asta e legea în România.

LAURA: Asta a fost atunci.

CRISTINA: Aşa e şi acum. Ba chiar mai rău. Toţi cei care ne conduc au sau ar trebui să aibă cazier.

ALEXANDRA: Legea e de partea celui cu buzunarele cele mai adânci.

CRISTINA: Nu văd de ce vă certaţi. Ce vreţi de fapt?

LAURA: Vreau casa. Mă gândesc că vouă nu vă trebuie şi atunci, dacă îmi vindeţi mie părţile voastre de moştenire, mama s-ar întoarce în ţară şi am avea şi noi unde veni la schi, în vacanţă. În plus s-ar împăca cu mine pentru că ei i-a plăcut dintotdeauna casa asta.

ALEXANDRA: Nici vorbă! Dacă e vorba de cedat şi investit în această casă, mai bine îmi vindeţi mie. Investesc în ea şi fac un mini-hotel, cu un restaurant de toată frumuseţea. Pun mese şi în grădină, lumini discrete… mai constuiesc un etaj… să nu mai zică soacră-mea ca sunt o sărăntoacă. Ar fi un proiect excelent pentru mine. Aş simţi că trăiesc. Aş sta jumătate de an acolo şi jumătate aici.

LAURA: N-o să-ţi vând niciodată partea mea! Mamei i-a plăcut casa asta dintotdeauna. Atunci poate mă va ierta că m-am măritat cu Urzum.

CRISTINA: Aşa deci? Uitaţi că nu voi aveţi dreptul la moştenire, ci părinţii noştri… Alexandra, ai întrebat-o pe mama ta ce părere are de planurile tale? În definitiv părinţii noştri au copilărit aici, nu-i aşa?

ALEXANDRA: Mama e în plin divorţ. Crezi că îi mai arde de o casă în provincie în care trebuie investit o grămadă de bani? Bani pe care numai eu îi am?

LAURA: Vorbeşte în numele tău. Sunt convinsă că un avocat bun poate rezolva situaţia.

ALEXANDRA: Hai să fim realişti, Cristina. Mama ta suferă de cancer. Crezi că îi mai arde să meargă prin tribunal să se judece? Totul se decide între noi, nu vedeţi? Noi trebuie să cădem la învoială.

CRISTINA: De ce m-aş înţelege cu voi? Poate vreau casa doar pentru mine. Dacă o vând pot să-mi fac propriul ziar, să public ce vreau, să nu mai stau la cheremul tâmpiţilor.

TEDDY *(Se ridică de la masă cu mult calm):* Dragele mele verişoare, v-am ascultat şi trebuie să vă spun că nu aveţi nici o şansă să obţineţi nici o casă. Bunica mi-a lăsat-o mie.

(Toate se întorc oripilate spre el)

CRISTINA *(Nedumerită):* Ţie?

TEDDY *(Senin):* Da, mie.

ALEXANDRA: Există vreun testament în acest sens?

TEDDY: Desigur.

ALEXANDRA: Nu mi se pare cinstit. Ştim cu toţii că bunica Margareta nu mai judeca în ultima parte a vieţii. În ultimele luni nu mai era coerentă, avea accese de delir. Ce dată are acel testament? Un avocat bun îl poate contesta. Bunica nu era probabil în deplinătatea facultăţilor mintale când a făcut asta.

TEDDY: De unde ştiţi? Când aţi văzut-o ultima dată?

ALEXANDRA: Nu contează. Ştiu de la mama.

CRISTINA: De ce tocmai ţie?

TEDDY: Pentru că sunt cel mai cu capul pe umeri dintre noi toţi.

CRISTINA *(Râde nervoasă):* Tu? Scuza-mă, eu te iubesc pentru că mi-eşti frate, însă faptele cam demonstrează contrariul: nu ai stat niciodată într-o slujbă mai mult de trei luni şi ai cam fugit toată viaţa de responsabilităţi. La urma urmei, nu mă miră că te-a părăsit nevasta. Tot greul familiei pe ea a picat. N-ai fost niciodată cu mama la doctor. Nu-mi amintesc ce ai făcut pentru ea, dacă ai făcut vreodată ceva.

TEDDY: Uite că bunica a văzut altceva în mine.

LAURA: Putem să vedem şi noi actul în sine? Îl ai la tine?

ALEXANDRA: Testamentele sunt făcute pentru a fi atacate. Bărbatu-meu mă va susţine.

TEDDY: Vi-l arăt, dar nu acum şi nu aici.

CRISTINA: Teddy, te ştiam om rezonabil.

TEDDY *(Zâmbind):* Ghicesc o nuanţă de invidie?

CRISTINA *(Ridicându-se de la masă):*Atât de puţin mă cunoşti? N-aş fi crezut că voi ajunge s-o spun vreodată însă du-te dracului! Nu pot să cred că în toţi aceşti ani ai fost favoritul bunicii… N-am nevoie de tine… N-am nevoie de casă…

(Se ridică de la masă şi pleacă)

TEDDY *(Strigă în urma ei, uşor amuzat):* Bine, ne vedem acasă.

ALEXANDRA: Se pare că supărările dintre frate şi soră sunt la ordinea zilei în familia noastră.

LAURA: Nu ştiu de ce s-a supărat aşa. Testamentele pot fi atacate.

TEDDY: Să înţeleg că o să-l atacaţi?

ALEXANDRA: Bineînţeles.

LAURA: Mai ai vreo îndoială? Ţie chiar că nu-ţi foloseşte casa asta la nimic.

TEDDY: Îmi foloseşte mai mult decât îţi închipui. Oricum, să bem pentru asta.

(Ridică paharul şi bea de unul singur)

LAURA *(Ridicându-se să plece):* Atunci ne vedem la tribunal.

ALEXANDRA *(Ridicându-se şi ea de la masă):* Desigur. La tribunal.

(Cele două verişoare pleacă. Rămas singur, TEDDY goleşte paharul, ascultă romanţa din salonul de alături, apoi pleacă îngândurat.)

Actul al doilea

Scena întâi

(Biblioteca bunicii MARGARETA. TEDDY stă pe un scaun şi citeşte ziarul.)

CRISTINA *(Vorbind în telefon):* Ce drăguţ din partea ta să mă suni. Nu ştiu dacă pot să accept oferta. N-am lucrat niciodată la o astfel de revistă. Mă vezi scriind cronica modei sau reţete de bucătărie? Eu, care abia ştiu să fierb un ou? Bine, mă mai gândesc. Oricum, mulţumesc pentru că te-ai gândit la mine.

TEDDY: Ce ţi-am spus că vei avea oferte de job în câteva zile?

CRISTINA: Din păcate nu mă interesează. Tot ce vreau este să înfiinţez un ziar propriu.

TEDDY: Unul dintre multe alte sute de ziare pe care nu le citeşte nimeni.

CRISTINA: Dacă e al meu, va fi citit. Îţi garantez. Am suita mea de cititori fideli.

TEDDY: Eşti inconştientă. Eu te invitam să vezi "the big picture".

CRISTINA *(Ironică):* Mulţumesc de compliment. Am altă părere.

(IOSEFINA intră cu o tavă pe care sunt două ceşti de cafea şi două cornuri. În acelaşi timp se aude clopoţelul.)

ALEXANDRA: Mă cheamă mama.

(Iese din scenă)

IOSEFINA: Trebuie să mâncaţi ceva. Lucrurile astea nu sunt niciodată plăcute şi aşa cum au mers treburile în ultimele zile, cine ştie, Doamne Fereşte, ce se mai poate întâmpla.

TEDDY *(Cu ochii în ziar):* Mulţumesc Iosefina… *(privind-o)* La ce te referi?

IOSEFINA: În primul rând la sănătatea mamei dumneavoastră. Controlul medical nu i-a ieşit deloc bine, trebuie să ştiţi, iar eu am avut o prietenă care… tot aşa… trebuie să ştiţi… un an a mai durat.

TEDDY *(Încruntat):* Despre ce vorbeşti Iosefina? Mama e bine. Cristina mi-a spus că n-a venit încă rezultatul analizelor.

IOSEFINA: Îl cunosc pe doctor, domnu' Teddy. Îi fac curat de două ori pe săptămână. El mi-a spus că mama dumneavoastră l-a implorat să-i spună adevărul şi în cele din urmă a fost sincer cu ea. Nu e bine. Nu e bine deloc.

TEDDY *(Dă să spună ceva, dar se răzgândeşte. În cele din urmă îşi alege cu greutate cuvintele):* O să… o să stau de vorbă cu Cristina. Dacă e aşa, o iau la mine. Poate că există tratament în străinătate.

IOSEFINA: Cred că mai bine aţi sta de vorbă cu mama dumneavoastră. E tare slăbită şi nu mănâncă nimic. În felul ăsta n-o mai duce mult, să ştiţi.

TEDDY: Mulţumesc Iosefina.

(Se apucă să citească ziarul, însă IOSEFINA nu pleacă)

TEDDY: Ce este?

IOSEFINA: Mă întrebam dacă ştiţi ce este cu avocaţii ăştia care sună zilnic.

TEDDY *(Se cufundă din nou în citirea ziarului):* Ce să fie? Alexandra şi Laura se bat pe moştenire. Una s-a trezit că vrea să facă restaurant, cealaltă că vrea s-o aducă pe maică-sa în casa asta.

IOSEFINA *(Neîncrezătoare):* Chiar aşa?

TEDDY: Chiar aşa. Ca să fiu sincer, sora-mea ar avea cea mai mare nevoie de casă pentru că e şomeră şi primeşte telefoane de ameninţare. Bucureştiul nu mai e sigur pentru ea.

IOSEFINA: Nu cred că don'şoara Cristina vrea să vină în Timişoara. Nu cunoaşte pe nimeni.

TEDDY: Totul e chestie de obişnuiţă, Iosefina. Crezi că mie îmi place Australia? Uite că m-am obişnuit.

IOSEFINA: Deci nu intentionaţi să vă întoarceţi în ţară?

TEDDY: Nu, de ce?

IOSEFINA: Ştiu şi eu? V-am auzit discutând cu Alexandra şi Laura. Ziceaţi că bunica v-a lăsat casa dumneavoastră… Mă întrebam ce vreţi să faceţi cu ea…

TEDDY *(Gânditor):* Ah, asta… nu sunt sigur…

IOSEFINA: Domnu' Teddy, eu nu ştiu nimic de vreun testament prin care coana Margareta să vă fi lăsat dumneavoastră casa şi vorba aia, am stat cu ea zi de zi, ani de zile.

TEDDY: Iosefina, nu te supăra dar astea-s treburi de familie…

IOSEFINA *(Plecând):* Bine domnu' Teddy. Mă duc să spăl vasele. Mai vorbim atunci.

(Iese)

TEDDY *(Ca pentru el):* Am uitat ce curioşi sunt românii. De la Iosefina află probabil toată strada ce facem, ce mâncăm şi ce am dat de pomană azi la cimitir. Văd că am reuşit să-i păcălesc pe toţi. Adevărul e că nu cred că bunica a lăsat vreun testament, cu atât mai puţin mie, însă nu poţi fi niciodată sigur. Mai bine să caut.

(Se apucă să caute şi el prin bibiotecă, prin sertare. Găseşte manuscrisul CRISTINEI pe care îl frunzăreşte.)

Nu ştiam că soră-mea scrie literatură. Cine are timp pentru asta?

(Îl pune înapoi, se aşază în fotoliu şi soarbe din cafea)

Adevărul e că nu-mi trebuie nici o casă, dar nici să le fac jocul Laurei şi Alexandrei nu vreau. Cristina are cea mai mare nevoie de ea. Dacă aş obţine-o, i-aş da-o ei. Dacă ne-ar reveni amândurora, aş ceda partea mea ei. E aşa de mândră şi încăpăţânată, încât nu se poate discuta cu ea.

(Muşcă din corn, soarbe din cafea)

Totuşi de ce să fi ascuns bunica un testament în camera asta? Cel mai probabil e că l-a ascuns în camera ei. Aici poate cotrobăi oricine.

(Iese din cameră. Imediat după aceea intră Cristina)

CRISTINA

Mama nu e bine, însă nu pot să spun nimănui. Alexandra şi Laura atât ar aştepta, să-mi argumenteze că trebuie să ne înţelegem între noi. De fapt s-au repezit ca ulii, de parcă mama, Teddy şi cu mine nici n-am conta! Teddy e marea mea dezamăgire… Hai să zicem că bunica nu mai judecă şi e posibil, prin absurd, să-i fi lăsat lui totul, însă ştie bine prin ce trecem şi cât costă doctorii şi Iosefina. Ar fi trebuit să se ofere să împărţim totul pe din două. Să vindem casa, să plătim tratamentul mamei şi de restul banilor să înfiinţez un ziar. Să-l fac aşa cum vreau eu, să public ce vreau eu. Poate se învaţă minte cu toţii că nimeni nu e mai presus de lege în ţara asta. Culmea e că nu pot să angajez avocat pentru că nu am bani…

(Se apucă şi ea să caute prin bibliotecă)

Stau şi mă întreb însă dacă chiar există vreun testament sau şi-a bătut joc de noi… Oh, la glume proaste nu-l întrece nimeni. *(Se aude un clopoţel)* Mă cheamă mama. Vin, mamă, vin îndată…

(*Iese. În urma ei intră ALEXANDRA şi IOSEFINA)*

IOSEFINA: Poftiţi don'şoara Alexandra. Teddy şi Cristina sunt acasă, adineauri am vorbit cu ei. Probabil că sortează lucururile vechi din pod. Mă duc să-i caut.

(IOSEFINA iese)

ALEXANDRA *(Se aşază în fotoliu. Sună telefonul. Răspunde):* Alo? Darling, da, am aranjat tot… am angajat cel mai bun avocat din Bucureşti. Ştii ce mi-a spus? Cel mai simplu e să găsim pe cineva care să declare că bunicul a pierdut casa la cărţi în urmă cu mulţi ani, s-o revendice şi apoi noi s-o cumpărăm de la el. Fireşte, contra unui comision de câteva mii de dolari. Avocatul

are şi persoana dispusă să facă asemena declaraţii. Cum? Păi dacă judecătorul întreabă de ce a tăcut din gură atâţia ani o să-i spunem că pe vremea comuniştilor nu era voie ca cineva să aibă două proprietăţi, însă acum e democraţie şi prin urmare el îşi revendică casa. Cum? Fireşte că sunt sigură. Avocatul mi-a garantat succesul. E mână în mână cu judecătorul… Până şi judecătorul ştie de schema asta. Bine, o să fiu atentă… Până acum am căutat în bibliotecă. Acolo ştiam eu că sunt toate actele casei… E posibil să fie în altă parte, deşi am stat cu ochii pe ei. Nu s-a dat nimic din casă fără ştirea mea. Am împachetat, am pus în saci, am verificat cu mâna mea… Tablourile le-am luat, desigur. Bine, o să mă mai uit. Uite, mă duc chiar acum în camera bunicii. Poate l-a pitit acolo, pe undeva. I love you too. Bye.

(Se ridică şi pleacă)

(Intră Iosefina să ia tava cu cafelele. Când iese, dă cu ochii de LAURA, care intră)

LAURA: Unde sunt ceilalţi?

IOSEFINA: În pod. Cred că sortează lucrurile coanei Margareta. Să vă servesc cu o cafea?

(Se aud zgomote înfundate, voci înăbuşite)

LAURA: Mulţumesc Iosefina, nu acum.

IOSEFINA: Cum doriţi.

(Iese)

LAURA *(Scoţând telefonul din geantă şi formând un număr. În timp ce vorbeşte, ALEXANDRA intră în cameră pe nesimţite şi ascultă toată conversaţia):* Guten Tag. Dragule am aranjat. Da, cu cel mai bun avocat din Timişoara. Mi-au spus că testamentul e nul pentru că fostul proprietar, care locuieşte acum în Germania, a deschis acţiune să-şi revendice casa. Cu el trebuie să tratăm, îţi dai seama. Să-ţi dau numele… *(Caută în geantă, apoi o vede pe ALEXANDRA).* Te sun înapoi. Trebuie să închid. Liebe dich.

(Închide telefonul. Pentru câteva clipe, cele două verişoare se privesc lung)

ALEXANDRA: Se pare că tu ştii ceva ce eu nu ştiu. E adevărat?

LAURA: De unde să ştiu eu ce ştii tu?

ALEXANDRA: Te-am auzit vorbind.

LAURA: Nu te priveşte. De ce n-ai bătut la uşă?

ALEXANDRA: Asta e casa mea. Niciodată n-am bătut la uşă.

LAURA: Era o convorbire privată.

ALEXANDRA: În casa asta nu avem secrete.

LAURA: Dacă mă gândesc bine, e adevărat: îţi ştiu schema cu jocul de cărţi.

ALEXANDRA: Poftim? Asculţi pe la uşi?

LAURA: Nu dragă, dar avocatul meu îl cunoaşte pe al tău.

ALEXANDRA *(După o clipă de gândire, cu o voce calmă):* Crezi că… ascultă… crezi că ne putem uni forţele?

LAURA *(Şocată):* Poftim? De ce mi-aş uni forţele cu tine? Ce am de câştigat?

ALEXANDRA *(Şovăind):* Avocaţii noştri se cunosc. Suntem la mâna lor. Nu crezi că am avea mai multe şanse dacă ne-am uni forţele şi am face casa pe din două?

LAURA: Eu nu vreau s-o vând. Vreau ca mama să aibă unde sta. Sau noi, când vin cu copiii la schi.

ALEXANDRA *(Mieroasă):*Nici eu nu vreau s-o vindem. Dimpotrivă. Mai adăugăm un etaj sau două şi facem restaurant şi hotel. Vom fi amândouă proprietare şi în felul ăsta familia ta poate sta foarte bine într-un apartament, iar restul le închiriem turiştilor. Ce zici?

LAURA: Să mă gândesc.

(Câteva clipe de tăcere. Se aud colinde din vecini)

Bine, sunt de acord. Sunt sigură că mama ar prefera o afacere cu tine decât cu oricare din România.

ALEXANDRA: Aş sugera să luăm un al treilea avocat, care să ne reprezinte. N-am încredere în nici unul din actualii avocaţi.

LAURA: De acord. Şi soţii noştri? Dacă află, nu vor fi prea încântaţi.

ALEXANDRA: Dă-i dracului! Ce ne pasă nouă de problemele lor?

LAURA: Atunci să trecem la business…

ALEXANDRA: Chiar aşa! Trebuie să sărbătorim. Mă duc s-o rog pe Iosefina să aducă nişte vin.

(Iese. Între timp se întoarce CRISTINA)

CRISTINA: Tu erai? Nu te-am auzit venind.

LAURA: De abia am intrat pe uşă. Ce mai faci? Cum e tanti?

CRISTINA *(Rece):* Ce-ţi pasă ţie? Dacă ţi-ar păsa şi de altcineva decât de propria persoană n-ai umbla cu avocaţi, ca să ne înjunghii pe la spate. Ştii bine că nici tu, nici mama ta, nu aveţi vreun drept la casă.

LAURA: Vai de mine, nu pot să întreb de tanti, fără să izbucneşti! Moştenire în sus, moştenire în jos… Numai la asta îţi stă gândul!

(ALEXANDRA intră cu o tavă cu două pahare şi o carafă de vin. Rămâne puţin descumpănită când o vede pe CRISTINA)

CRISTINA *(Ironică):* Deranjez cumva?

ALEXANDRA *(Revenindu-şi din uimire, pune tava pe masă):* E ajunul Crăciunului şi n-am mai băut vin fiert de mult timp, aşa că i-am cerut Iosefinei să ne facă. Stai să-ţi aduc şi ţie o cană.

CRISTINA: Nu te deranja. N-am nici un chef să beau când totul în jur e aşa cum e. Nu ştiu de ce, dar nu vă cred.

LAURA: De ce?

CRISTINA: Pentru că eşti de un egoism feroce. Eşti medic şi totuşi, de când ai venit, n-ai consultat-o deloc pe mama. Ştii, aşa, ca o a doua opinie… În afară de bună ziua, n-ai schimbat o vorbă cu ea.

LAURA: Mi s-a spus că românii se supără dacă le dai sfaturi, pentru că te consideră băgăcios, iar dacă îi ignori, se supără din nou, pentru că nu te interesezi de ei.

CRISTINA: Aici nu e vorba de români în general, ci de familia ta. Ce fel de medic eşti dacă nu te interesează?

LAURA: În primul rând nu sunt medic oncolog, în al doilea, nu e pacienta mea. Nu pot să dau sfaturi incompetente. Nu ştiu istoricul bolii. Nu ştiu dacă mai suferă de altceva, nu pot prescrie nimic. Ştiu că tu speri, dar în condiţia ei nu se pot face minuni.

CRISTINA: Ai putea s-o vezi măcar? I-ar aduce alinare. Psihicul e foarte important.

LAURA *(Plictisită, se ridică):* Prea bine, dacă ţii aşa de mult.

CRISTINA: Da, ţin chiar aşa de mult.

(Se aude un clopoţel.)

ALEXANDRA: Se aud colindătorii… Ce frumos…

CRISTINA *(Din uşă):* Nu sunt colindătorii. E mama. Are nevoie de morfină.

(CRISTINA şi ALEXANDRA ies)

ALEXANDRA: *(Vrea să caute în bibliotecă, însă renunţă şi se aşază pe fotoliu)*

Ce rost are? Probabil că Teddy are testamentul asupra lui. Oricum n-are nici o importanţă pentru că fostul proprietar îşi revendică dreptul asupra casei.

(Bea când intră TEDDY)

TEDDY: N-ai văzut-o pe soră-mea?

ALEXANDRA: Ba da, a luat-o pe Laura şi s-au dus să-i facă o injecţie cu morfină mamei tale.

TEDDY *(Se aşază şi face un semn spre cealaltă cană de vin):* E a cuiva?

ALEXANDRA: Te rog. Pe tine te aştepta.

TEDDY: Parcă n-am avut atâtea probleme cu bunica, cu mama… acum trebuie să avem şi cu casa.

ALEXANDRA: Nu pricep la ce te referi. Eu n-am nici o problemă cu casa.

TEDDY: Atunci de ce te zbaţi s-o obţii?

ALEXANDRA: Nu pricepi motivul? Doar v-am explicat. Aşa cum gândesc eu, am avea cu toţii de câştigat. Dacă n-ai fost de acord o să te înlătur de-a dreptul.

TEDDY: Vreau s-o văd şi pe asta!

ALEXANDRA: O s-o vezi. Află ca există un oarecare domn Fritz care a locuit în casa asta înainte de venirea comuniştilor. Acest domn Fritz a intentat proces să-şi recupereze casa. Aşa că voi, dragii mei, veţi rămâne pe drumuri. Să ziceţi mersi că aţi apucat să vă petreceţi copilăria în ea.

TEDDY *(Râde din toata inima):* Fritz ai spus?

ALEXANDRA: Da… nu văd ce găseşti de râs…

TEDDY: Pentru că mulţi cred că România e ţara nimănui. Dacă au avut cândva proprietăţi gata, pot să le redobândească cât ai bate din palme. Lucrurile nu stau chiar aşa…

ALEXANDRA: Poftim?

TEDDY: Sunt multe cazuti în care proprietarii au fost despăgubiţi înainte de a pleca din ţară sau dacă imobilul pe care îl reclamă este o clădire de interes naţional, reclamantul se va alege în cel mai bun caz cu ceva bani, nu mulţi, din partea statului român.

ALEXANDRA: Casa asta nu e nici publică nici de interes pentru statul român.

TEDDY *(Râde din nou şi mai ia o gură de vin):* Aşa crezi tu.

ALEXANDRA (*Şovăind)* Nu înţeleg la ce te referi.

TEDDY: M-am întâlnit azi cu un prieten de la Ministerul Culturii care m-a asigurat că imobilul prezintă interes din punct de vedere architectonic, fiind singura casă din Timişoara ridicată de un architect austriac celebru. Ştii, pe vremea imperiului Austro-Ungar. De asemenea şi-a exprimat interesul să mute muzeul de istorie aici, pentru că în actuala clădire intra apă la subsol şi multe tablouri au mucegăit. Aşa că vezi tu, draga mea verişoară, lucrurile se schimbă.

ALEXANDRA *(Şovăind):*Îţi propun un pact.

TEDDY: Poftim?

ALEXANDRA *(Mai sigură pe ea):* Da, da, un pact. Ne unim forţele şi te iau asociat în hotelul pe care îl voi construi. Fac o galerie specială pentru tablouri. Va fi un hotel-galerie de artă, cu inaugurări de expoziţii, happeninguri şi alte evenimente culturale.

TEDDY *(Râde din toata inima):* Hai să vedem avantajele mele: testamentul e oricum pe numele meu, deci mie îmi revine casa, iar jumătate de hotel în Timişoara nu-mi foloseşte la nimic. Nu văd de ce aş face vreo afacere cu tine.

ALEXANDRA *(Enervată):* Păi sigur, eşti căpos ca întotdeauna. Numai un încăpăţânat ca tine nu şi-ar da seama că România a intrat în Europa, iar Timişoara este un oraş turistic. În plus, nu ţi-ar strica nişte bani pe lângă salariul ăla amărât de geolog pe care-l ai.

TEDDY: O fi România în Europa şi oi fi având eu salariu mic, dar nu mă interesează propunerea ta. Tu nu pricepi un lucru. Oamenii se împart în două categorii: cei care caută sensul vieţii fără să-l găsească şi cei care l-au găsit fără să îl caute. Cioran.

ALEXANDRA *(Pune paharul de vin fiert pe masă, se ridică şi pleacă furioasă):* Foarte bine, atunci ne vedem la tribunal.

TEDDY *(Strigă în urma ei):* Ba până atunci ne vedem de Crăciun.

ALEXANDRA *(În timp ce iese):* Acum îmi amintesc de ce am plecat în America.

LAURA *(Intrînd):* Ce-a fost asta?

TEDDY *(Bând vin, visător):* Frustrări familiale… nimic deosebit.

LAURA *(Îngrijorată):* I-am făcut o injecţie cu morfină lui tanti. Are dureri foarte mari. Cred că ar trebui transportată la spital. Numai acolo poate fi îngrijită ca lumea.

TEDDY *(Ironic):* Ca lumea?

CRISTINA *(Intră pe uşă agitată):* Teddy, mama e rău. Cred că ar trebui dusă la spital.

IOSEFINA *(Vine din bucătărie ştergîndu-şi mâinile pe şorţ):* Ce este don'şoara Cristina?

LAURA: Tanti are dureri mari.

CRISTINA: Repede, să chemăm salvarea.

TEDDY: Nu, că vine peste două ore. Mai ales cu zăpada asta.

CRISTINA: O duc cu maşina mea.

TEDDY: Maşina ta nu are nici cauciucuri de iarnă şi nu se ştie dacă porneşte.

LAURA: Să chemăm un taxi.

IOSEFINA: Staţi că mă duc eu la vecini. Băiatul lui nea Fane are firmă de taxiuri şi ne rezolvă imediat. Ce nenorocire, să nu fie şi ea acasă de Crăciun, ca tot omul… Că doar am făcut cârnaţi şi piftie, exact cum îi plăcea lui Coana Margareta, Dumnezeu s-o ierte…

(Iese plângând. TEDDY, CRISTINA şi LAURA se uită unul la altul neputincioşi)

TEDDY: Ce stai? Hai s-o îmbrăcăm pe mama şi să-i strângem câteva lucruri pentru spital…

(TEDDY şi LAURA ies. LAURA rămasă singură se apucă să cotrobăie prin bibliotecă. Într-un sertar găseşte manuscrisul CRISTINEI)

LAURA: Căutam testamentul şi uite ce găsesc. *(Se aşază în fotoliu şi începe să citească)* De fapt nici nu ştiu ce căutam… însă trebuie să recunosc că romanul Cristinei e mult mai interesant.

(Se aud zgomote pe hol)

VOCEA IOSEFINEI *(Din culise):* Maşina e la poartă, don'şoara Cristina.

VOCEA LUI TEDDY *(Din culise):* Venim imediat Iosefina. Spune-i să ne aştepte.

LAURA *(Strângând manuscrisul la piept):* Mai bine merg în camera mea să-l citesc. Până se întorc, am tot timpul să-l pun înapoi.

(Iese. În urma ei intră IOSEFINA care strânge tava cu cănile de vin, îndreaptă scaunele, aranjează cărţile în bibiotecă, stinge lumina şi iese.)

Scena aIIa

(Masa de Crăciun. TEDDY, CRISTINA, LAURA şi ALEXANDRA stau la masa încărcată cu bunătaţi. Se aud colinde în surdină.)

CRISTINA *(La telefon):* Da… Ştiu că ai un talent fantastic să mă suni când sunt cu familia. În legătură cu ziarul… dacă am bani o să-l fac. N-am lămurit încă problema moştenirii. Desigur, tu vei fi redactor-şef. Bine, bine, Crăciun fericit…

(Închide telefonul)

LAURA: Avocatul meu a luat legătura cu domnul Fritz şi se pare că procesul lui va avea loc la începutul lui ianuarie. În rest, totul e o formalitate.

ALEXANDRA: Bunul tău domn Fritz să facă bine să-şi pună pofta în cui. Eventual poate să vină să stea la hotelul meu în timp ce face recurs pentru casă… (Râde)

TEDDY: Eu vă invit pe amândouă să vă faceţi timp cândva la anul să vizitaţi muzeul de artă care se va muta în această casă. Între timp nu uitaţi să serviţi din delicioasele mâncăruri pregătite de Iosefina. Nu ştiu de ce face atâtea pentru noi.

CRISTINA: Pentru că n-are familie. E singură.

ALEXANDRA: Despre altceva nu putem discuta? Doar e Crăciunul.

TEDDY *(Ridicând paharul):* La mulţi ani draga mea soră, dragele mele verişoare!

LAURA: La mulţi ani!

ALEXANDRA *(Cercetându-şi telefonul, înainte de a ciocni):* Noroc. Trebuie să-l pun pe mut, pentru că altfel mă sună mama din cinci în cinci minute să-mi spună de isprăvile lui taică-meu. Nu i-a căzut deloc bine că fac Crăciunul cu voi, dar nici să vină încoace n-a vrut.

TEDDY: De ce?

ALEXANDRA: Din cauza zăpezii. Nu vezi? Ninge iar.

CRISTINA *(Ridică paharul):* Am o propunere: e posibil ca măcar de Crăciun să lăsăm totul la o parte şi să ne bucurăm de ziua asta sfântă aşa cum făceam când eram copii?

TEDDY: Bineînţeles.

LAURA: Ai dreptate.

ALEXANDRA: Cum se simte tanti?

CRISTINA: E slăbită. Am fost de dimineaţă la ea, cu Teddy. Doctorii n-au vrut s-o lase acasă.

TEDDY: Ce tot face Iosefina la bucătărie? Am chemat-o la masă acum o oră. A fost în slujba bunicii atâta timp. Practic, face parte din familie.

CRISTINA: Bună idee. Şi aşa nu are pe nimeni.

TEDDY: Mă duc s-o chem încă o dată.

(TEDDY iese. Sună telefonul ALEXANDREI. Aceasta răspunde)

ALEXANDRA: Hello… Yes, darling… Ce să fac, sunt la masă cu familia. Da dragă, am fost şi la sinagogă. Da, da, am înţeles… Te sun mai târziu… Nu pot vorbi… Copiii sunt bine. Ce spui? Nu-i nimic dragă, e ceva pe fir… Ştii cum e de sărbători.

(Închide telefonul)

CRISTINA: Te controlează la sânge soţul tău. N-aş suporta aşa ceva. Mai bine singură.

ALEXANDRA *(Încercând s-o dreagă):* Îi era dor de mine.

LAURA: Da, de-asta te întreba dacă ai fost la sinagogă.

ALEXANDRA: Să nu-mi spui că familia soţului tău nu te-a luat niciodată la moschee!

LAURA: Soţul meu e ateu, iar familia lui e în Turcia. Noi suntem destul de liberali în vederi.

ALEXANDRA: Atunci de ce te zbaţi pentru casa asta?

CRISTINA *(Împăciuitoare):* Gata, gata… Parcă am făcut un pact, să nu vorbim despre asta. E Crăciun, afară ninge…

Zapada

(Se îndreaptă spre fereastră şi dă perdeaua la o parte)

Uitaţi-vă numai cât e de frumos! N-am mai avut de mult un Crăciun atât de frumos, cu zapadă aşa de mare.

ALEXANDRA: Zăapada asta îmi dă planurile peste cap. Aeroporturile vor fi închise.

LAURA: E bună pentru schi, însă n-am încredere să închirez echipament de aici.

(TEDDY intră)

TEDDY: Iosefina era cu o vecină la bucătărie. A zis că ne aduce prăjiturile şi pe urmă vine să ciocnească un pahar cu noi. *(Se aşază la masă şi începe să mănânce.)* Mmmm… ce sarmale bune. De când n-am mai mâncat asemenea bunătăţi.

CRISTINA *(Privind pe geam, visătoare);* Priviţi dansul fulgilor în lumina becurilor de pe stradă. E atâta frumuseţe… Liniştea străzii acoperită de zăpadă… Iubesc zăpada…

ALEXANDRA Ba eu am urât-o din copilărie. Ca să nu mai spun câte avioane pierdute şi câte nopţi am dormit prin aeroporturi…

LAURA; Îmi place iarna la schi în Austria. În România am degerat în rapidul de Bucureşti…

CRISTINA: Câteodată îmi imaginez cum ar fi lumea dacă tot globul ar putea fi acoperit de un strat gros de zăpadă pentru o zi. O lume perfectă, fără graniţe, cum trebuie să fi fost la începuturi… Măcar pentru o zi toată omenirea ar sta în casă, ar privi ninsoarea şi poate ar deveni mai buni…

TEDDY: Sora mea e poetă…

ALEXANDRA: Prozatoare ştiam, dar poetă?

CRISTINA *(Roşie de furie):* De unde ştii?

ALEXANDRA *(Încercînd să se scuze):* Într-o zi am văzut fără să vreau nişte foi… Erau pe masă… Vreau să spun că scrii un roman.

CRISTINA *(Se îndreaptă spre ea, ţipând furioasă):* Nu aveai cum să le vezi pe masă pentru că nu le-am lăsat niciodată la întâmplare. Întodeauna le-am pus în bibliotecă. Ai umblat prin sertare.

ALEXANDRA: Cum să fac aşa ceva?

CRISTINA: Aşa cum ai avut tupeul să vii aici să te lauzi cu banii tăi şi să ai pretenţii asupra acestei case!

ALEXANDRA: Tu nu înţelegi.

CRISTINA: Ba înţeleg foarte bine. Eşti o hoaţă, asta eşti. Căutai prin lucrurile bunicii Margareta.

ALEXANDRA: Lucrurile bunicii sunt şi ale mele, aşa cum sunt şi ale tale. Ia vezi, măsoară-ţi cuvintele, că nu m-am atins de nimic. A fost un accident, asta e. Îmi pare rău, ok? N-am fost singura, dacă vrei să ştii.

CRISTINA: Ce vrei să spui?

ALEXANDRA: Laura a umblat şi ea prin lucrurile bunicii.

LAURA: Căutam cărţi… Albume de poze… Am citit ce ai scris… Chiar mi-a plăcut… Ai de gând să publici?

CRISTINA: Nu pot să cred. Chiar nu pot avea încredere în nimeni în casa asta?

TEDDY: Căutai testamentul, nu-i aşa?

ALEXANDRA *(Surprinsă):* De unde ştii?

LAURA: Acum înţeleg. Probabil că testamentul e la tine.

TEDDY *(Duce mâna la buzunar):* Desigur că e la mine.

CRISTINA: Dacă e aşa putem să-l vedem şi noi, să terminăm odată bâlciul ăsta?

TEDDY: Nu. Nu văd de ce vi l-aş arăta. Văd că fiecare aveţi avocaţi, soţi şi ambiţii personale. N-aveţi decât să perseveraţi pe calea pe care aţi ales-o.

ALEXANDRA: Mă miram să ajungem la vreo înţelegere. V-am acceptat invitaţia numai pentru că speram să ajungem la un compromis.

CRISTINA: Îmi pare rău, dar ce înţelegere să am pentru cineva care *î*mi umblă prin lucruri? Cine îţi dă acest drept? Crezi că dacă ai mai mulţi bani decât noi, ne eşti cumva superioară?

ALEXANDRA: N-am ce discuta cu voi. Mai bine plec.

(Se ridică de la masă)

TEDDY: Unde pleci? Nu vezi că ninge? Mi-e teamă că nu mai pleci de aici până la Revelion…

(Râde)

ALEXANDRA *(Furioasă):* Atunci o s-o rog pe Iosefina să-mi facă patul în dormitorul mic şi aştept până se termină nisoarea ca să chem un taxi.

CRISTINA: N-ai decât. Mai bine îţi faci patul singură. Iosefina nu e sluga noastră. A îngrijit-o pe bunica şi atât. În plus, mă tem că nici ea nu poate merge acasă.

(ALEXANDRA iese pufnind)

LAURA: Mi-e rău.

CRISTINA *(Fără să-i acorde vreo privire):* Eşti doctoriţă. Tratează-te!

LAURA: Mi-e rău… Îmi vine să vomit… Ce a pus în cârnaţii ăştia? Nu-s obişnuită să mănânc atât de mult…. Şi sarmalele…

CRISTINA: Ia o pastilă, ceva… Vrei să-ţi aduc nişte bicarbonat?

(LAURA se ridică şi pleacă ţinând mâna la gură)

CRISTINA: Ascultă, chiar nu vrei să vindem casa şi să împărţim banii? Am nevoie de ei ca de apă. Cu ce vrei să deschid un ziar?

TEDDY *(Uitându-se în jur să vadă dacă nu ascultă cineva):* Nu există nici un testament. Bunica nu mi-a lăsat nimic în mod special. Am zis-o şi eu la plesneală.

CRISTINA *(Încearcă să-l lovească cu pumnii dar TEDDY o prinde de încheieturi):* Ştiam eu. Măgarule. Nu făcea ea bunica una ca asta. Nu e stilul ei. Totuşi, de ce ţi-ai bătut joc de noi? De ele ca de ele, dar şi de mine?

TEDDY: Nu înţelegi? Pentru tine.

CRISTINA: Pentru mine? Ce logică e asta?

TEDDY: Le descurajez, le îmbrobodesc şi voilà! Bat în retragere şi rămânem noi, singurii moştenitori. Iar eu îţi cedez ţie totul, cu condiţia să locuieşti aici.

CRISTINA: Ai înnebunit.

TEDDY: Ba din contră. Daca cineva din familie a luat-o razna, tu eşti aceea. Nu înţelegi? Te-au dat afară… ai terminat cu viaţa aceea nebună. În Australia nu vrei să vii… Asta e şansa ta. Vii aici, lucrezi la roman; îţi refaci viaţa. Îţi trebuie o pauză…

CRISTINA: Asta e versiunea ta. Nu ştii ce-mi doresc. De fapt nu mă cunoşti. Uită-te la noi… Suntem doi străini. Vii aici cu problemele tale, cu nevasta care te-a părăsit şi te întrebi de ce. Tot ce îmi amintesc sunt doi liceeni îndrăgostiţi nebuneşte, care nu concepeau viaţa unul fără altul. Ce s-a întâmplat cu ei în Australia, nu mai ştiu, aşa cum nici tu nu ştii nimic despre mine. Suni o dată la trei luni, schimbăm banalităţi, ce face mama, copilul, soţia, nepoata şi asta e tot. Mai apropiaţi îmi sunt colegii de serviciu, cei care mă invită la nunţi şi la botezuri şi îşi spun ofurile pe culoarele redacţiei. Suntem singuri, nu vezi? Parcă am avea ziduri în jurul nostru; fiecare om, un monument de singurătate.

TEDDY: Singurătatea este o operă de convertire la tine însuţi…

CRISTINA: Cioran, ştiu. Când e ziua mea?

TEDDY: Ce întrebare e asta? Șaisprezece octombrie.

CRISTINA: Nouăsprezece noiembrie. Mâncarea preferată?

TEDDY: De unde să ştiu eu? În copilărie îţi plăcea orezul cu lapte.

CRISTINA: Friptură de curcan cu cartofi prăjiţi. Vezi? Oamenii se schimbă. Nu mai ştim nimic unii despre alţii. Si mama… of, mama…

(Începe să plângă)

TEDDY *(Îi cuprinde umerii încercînd s-o consoleze):* Linişteşte-te. Hai, linişteşte-te. Ai băut prea mult. Poate ar trebui să te întinzi puţin.

(O conduce uşor spre uşă. Pe cealaltă uşă intră ALEXANDRA vorbind la telefon)

ALEXANDRA: Darling, te-am sunat să îţi spun o bombă. Vărul meu Teddy n-are nici un testament. Totul a fost un bluf. Da, tocmai l-am auzit spunându-i asta soră-sii. Asta ne schimbă tactica, nu-i aşa? Ce spui, darling? Am fost foarte la obiect. Te sun mai târziu, când aranjez totul. Bye.

(Închide, vizibil bine-dispusă, fredonează un colind)

LAURA *(Intrând):* Ceva trebuie că s-a întâmplat de ai ajuns să fredonezi colinde.

ALEXANDRA *(Şovăind dacă să-i spună sau nu):* Pot să-ţi spun un secret?

LAURA: Fireşte. Ţi-a arătat Teddy testamentul şi suntem toţi menţionaţi în el?

ALEXANDRA: Ah nu, dar pe aproape… L-am auzit pe Teddy spunându-i Cristinei că nu există testament. Bunica nu i-a lăsat nimic lui, în particular. A fost un bluf.

LAURA: Un bluf? Pentru ce?

ALEXANDRA: Ca să scape de noi. Cred ei că mă dau bătută cu una cu două? Dacă nu există testament casa revine mamei, sorei şi fratelui ei, aşa că va trebui să ne înţelegem între noi.

LAURA: Ai uitat de domnul Fritz.

ALEXANDRA: N-am uitat. De asta am zis că trebuie să ne înţelegem între noi. Cred că soţul tău ar trebui să-l contacteze pe domnul Fritz. Poate ne trezim că şi acest domn e invenţia

avocaţilor… După sărbători am să trec prin Germania să-l caut personal. Nu am încredere în nimeni.

LAURA: Avocaţii mei deja l-au contactat.

ALEXANDRA: Deci există. Şi? E interesat să vândă? De ce nu mi-ai spus?

LAURA: Pentru că ne-a zăpăcit Teddy cu ideile lui de a dona casa muzeului de artă. Domnul Fritz uitase de casă, însă deodată s-a trezit c-o vrea şi nu-i dispus să vândă.

ALEXANDRA: Trebuia să-mi fi spus imediat. Orice om are un preţ.

LAURA: La ce bun? Nu cred c-o va vinde.

ALEXANDRA *(Aplecându-se peste masă şi privind-o în ochi):* Uite, asta e deosebirea dintre noi două: unde tu vezi o barieră, eu văd o încercare. Lumea în care trăiesc eu nu cunoaşte limite. Cu bani, totul e posibil.

LAURA: Nu chiar totul. Pe unii ca Teddy sau Cristina nu-i poate cumpăra nimeni.

ALEXANDRA: Crezi tu… Trebuie să ştii doar ce-i doare. Cristina vrea un ziar. I-l facem. Teddy îşi vrea nevasta înapoi. Mai greu, dar poate cade la învoială dacă îi găsim o prietenă frumoasă, dornică să-i facă toate capriciile. E bărbat, nu rezistă.

LAURA: Doamne, Dumnezeule, cum poţi gândi aşa?

ALEXANDRA *(Bea nişte vin şi dă din cap):* Am învăţat de la soţul meu. Draga mea, dacă era după cei ca tine, zidul Berlinului ar fi fost şi acum la locul lui.

LAURA *(Agitată):* Nu ştiu ce să spun…

(IOSEFINA intră cu o tavă cu prăjituri)

IOSEFINA *(Îşi şterge lacrimile):* V-am adus desertul. Am facut prăjitura preferată a coanei Margareta. Şi nişte cozonac.

TEDDY *(Intrând):* Prăjituri…. Mmmm… *(Se serveşte cu câteva. Către IOSEFINA*) De ce nu stai cu noi la masă? Şi aşa e noapte şi nu poţi pleca acasă.

IOSEFINA *(Dă perdeaua la o parte şi se uită cum ninge):* Aşa zicea şi coana Margareta, Dumnezeu s-o ierte. Când era zăpadă mare nu mă lăsa să mă duc acasă. Şedeam cu ea în salon. Eu tricotam, iar ea asculta muzică. Ştiţi, în ultimul timp nu prea mai vedea bine. Femeie bună a mai fost, Dumnezeu s-o ierte.

TEDDY *(Îi toarnă un pahar, i-l dă, apoi ciocnesc):* Crăciun fericit!

IOSEFINA: Crăciun fericit şi vouă! *(Toarnă apoi câteva picături într-un ghiveci).*Asta să fie pentru sufletul Coanei Margareta, căci tare bună a fost cu mine.

(Iosefina iese, Cristina intră)

LAURA *(Se repede la TEDDY):* Tu îţi baţi joc de noi.

TEDDY: Poftim?

LAURA: De ce ne-ai minţit că bunica ţi-a lăsat ţie casa? Nu pot să cred decât că ţi-ai bătut joc de noi.

TEDDY *(Uimit, amuzat):* Nu ştiam că asculţi pe la uşi.

LAURA *(Furioasă):* Dacă vrei să ştii, Alexandra mi-a spus.

ALEXANDRA: Am auzit din greşeală. Suntem toţi adulţi. Nu ascultă nimeni pe la uşi.

TEDDY *(Intrigat):*Şi nici prin sertare nu căutam. Aşa este. Mi s-a părut oribil cum vă bateţi pe această casă şi am vrut să vă contrez. Mi se pare josnic.

ALEXANDRA: Josnic este ce ai făcut tu: să ne minţi în faţă. Nu văd nimic josnic în a păstra această casă în familie şi a o înbunătăţi. Să fim sinceri: Cristina nu vrea decât s-o vândă, după cum a spus. Chiar dacă prin absurd ar vrea s-o păstreze, nu are bani de investit în ea. Concluzia este că se va degrada şi va ajunge o ruină.

LAURA: Deja are multe probleme; acoperişul trebuie reparat, îi trebuie centrală termică…

TEDDY: În toate acţiunile voastre nu detectez decât propriul vostru interes.

ALEXANDRA: Propunerea pe care v-am făcut-o este cât se poate de generoasă.

LAURA: Ce ne facem însă cu domnul Fritz?

TEDDY: Scuzaţi-mă. N-am obiceiul să ascult pe la uşi: cine este domnul Fritz?

ALEXANDRA *(Sare la el, gata să-i dea o plamă. TEDDY îi prinde mâna):* Dacă îţi mai baţi mult joc de noi o să te plesnesc cum făceam când eram copii.

CRISTINA *(Intră în cameră):* Ce-i gălăgia asta? M-am întins o clipă în pat, însă nu e chip să mă odihnesc de gura voastră. Am crezut că vă bateţi.

LAURA: Nici mult nu mai era.

CRISTINA: Ah, am ajuns la prăjituri…

TEDDY: Îmi spui odată cine e domnul Fritz?

ALEXANDRA: Domnul Fritz este fostul proprietar al casei, fugit în Germania când au venit comuniştii. Multumiţi-i distinsei noastre verişoare Laura, care s-a grăbit să-l contacteze şi astfel să mai avem un pretendent la casă.

LAURA: N-ai spus tu că l-au contactat avocaţii tăi?

ALEXANDRA: Avocaţii mei sunt oameni sensibili, care ştiu să facă treabă. Doar nu crezi că vreunul din ei s-a dus peste Fritz şi i-a spus verde în faţă că în fosta lui casă nu ştiu cine vrea să facă hotel…

LAURA: Dar aşa ai spus.

CRISTINA: Asta pune capac la toate. Însă într-un fel, la ce să mă aştept?

(Sună telefonul CRISTINEI. Răspunde şi iese din scenă în timp ce vorbeşte). Da, mulţumesc, Crăciun fericit şi ţie. Ai o ofertă pentru mine? Ascult.

TEDDY *(Dând din umeri şi uitîndu-se pe geam):*Uitaţi-vă la ninsoarea aceasta. Copiii din vecini au ieşit să facă un om de zapadă.

ALEXANDRA: Ar mai fi o soluţie…

LAURA: Care?

ALEXANDRA: Din câte ştiu, casele care sunt folosite de stat, gen bănci, muzee sau primării, nu pot fi înapoiate foştilor proprietari. Statul îi despăgubeşte, dar casele rămân în continuare ceea ce au fost. Vedeţi unde bat?

LAURA: Ca să fiu sinceră, nu.

TEDDY: Vrei să donăm casa?

ALEXANDRA: Teddy, daca "împrumutăm" casa muzeului de artă pentru expoziţii sau ce spuneai tu acolo, avem şansa să scăpăm…

TEDDY *(întorcându-se de la fereastră):* Poate… Dacă aş şti într-adevăr pe cineva în Ministerul Culturii.

(ALEXANDRA sare la el să-l bată, însă intervine CRISTINA care tocmai se întoarce)

CRISTINA: Calmaţi-vă.

LAURA: Eu ştiu pe cineva la Bruxelles. E adevărat că tot ce a construit arhitectul ăsta prezintă interes din punct de vedere istoric?

TEDDY: Da, asta e adevărat.

LAURA: Poate ca asta e portiţa noastră de scăpare… Poate că ne ajută Uniunea Europeana să o restaurăm…

ALEXANDRA: Uniunea Europeana ne va pune şi condiţii. Am eu bani de restaurare, nu trebuie să apelăm la ei.

CRISTINA: S-o faci hotel… Ce mă interesează pe mine hotelul tău? Eu vreau să-mi fac ziar. Am nevoie de bani. Crezi că mă încălzesc cu ceva slujbele astea care mi se oferă? Tocmai mi s-a oferit un post la o publicaţie de grădinărit. Mă vedeţi pe mine plantând roşii?

TEDDY: De ce nu? Nici scriitoare nu te vedeam, şi totuşi…

ALEXANDRA: N-am crezut c-o să ajung să spun asta, dar văd că e necesar. Dacă urmăm planul meu şi facem toate demersurile să rămână casa în familie, să facem hotel, cu noi toţi ca acţionari, sunteţi de acord?

(Toţi vorbesc în acelaşi timp)

TEDDY: Casa trebuie să rămână aşa cum este.

CRISTINA: Eu vreau să vând partea mea şi să-mi fac ziar.

LAURA: Şi mama? Cum rămâne cu mama? Ei i-a plăcut dintotdeauna casa asta.

(IOSEFINA intră din bucătărie)

IOSEFINA: S-a întâmplat ceva?

TEDDY: Nu Iosefina, discutăm şi noi.

IOSEFINA: Mi s-a părut că vă certaţi, că vă bateţi… Doamne Dumnezeule, cum e cu putinţă? E doar sfânta zi de Crăciun.

CRISTINA: Ce să fie Iosefina? Prostia omenescă nu cunoaşte limite.

ALEXANDRA: Proastă eşti tu, că nu-ţi cunoşti interesul. Crezi că articolele astea de doi bani o să-ţi ţină de cald la pensie…

TEDDY: Alexandra, cum poţi să vorbeşti aşa? Articolele ei pot schimba miniştri şi preşedinţi.

ALEXANDRA: De care n-a auzit nimeni. Hai să fim serioşi: acolo unde sunt eu, România este la fel de necunoscută ca şi Tombuctu.

TEDDY: Acolo unde eşti tu, lumea are un fel foarte îngust de a privi lucrurile.

LAURA: Dacă acolo unde eşti tu România este aşa de necunoscută de ce vrei casa asta?

(IOSEFINA se aşază pe scaun şi îi priveşte cu interes. Ei uită de ea, şi, certîndu-se, se apropie tot mai mult unii de alţii)

ALEXANDRA: V-am spus care sunt planurile mele. Dacă voi refuzaţi să acceptaţi…

CRISTINA: Eu cred că nu rezolvăm nimic dacă ne certăm. Împreună cred că putem rezolva mai multe. Eu sunt de acord în principiu cu propunerea Alexandrei, cu condiţia să-i vând ei partea mea de casă pentru o sumă care să-mi permită deschiderea unui ziar.

ALEXANDRA: Poate ceri cam mult, însă putem deschide împreună un ziar pe care să-l conduci cum vrei?

LAURA: De ce să-i vinzi ei şi nu mie?

TEDDY: Sau mie? Pentru că, aşa cum ţi-am spus, eu nu am nici un interes în casa asta. Tot ce îmi revine mie îţi donez ţie.

CRISTINA: Perfect. Îţi vând partea mea şi a lui Teddy… Asta cu siguranţă îmi va ajunge să pun pe picioare un ziar…

LAURA: De ce ei şi nu nouă? Nu-mi convine că Alexandra în felul asta obţine trei sferturi din casă iar mamei îi revine abia un sfert.

ALEXANDRA: Sfertul ăla e chiar prea mult pentru cum s-a puratat mama ta cu cumnatele ei.

TEDDY: Iar începeţi? *(Se duce la ferestră şi dă cu ochii de IOSEFINA)*Scuză-ne Iosefina. Bârfe de familie.

(În timpul dialogului următor ALEXANDRA, LAURA şi CRISTINA se ceartă în şoaptă şi gesticulează, fără să-i bage în seamă pe TEDDY şi IOSEFINA)

IOSEFINA: Înţeleg, înţeleg… Ce nu înţeleg este de ce vă agitaţi atâta.

TEDDY: Da, asta mă întreb şi eu.

IOSEFINA: Pacea e aici domnu' Teddy… *(Face semn spre piept*) Dacă aici e pace, restul nu mai contează.

(CRISTINA îşi acoperă urechile, apoi gesticulează spre cele două verişoare că s-a săturat şi i se alătură lui TEDDY lângă fereastră)

TEDDY: Adevărat grăieşti Iosefina… Mă uit la copiii aştia… Probabil că sunt cei mai fericiţi… A venit Moş Crăciun, au vacanţă şi se joacă în zăpadă, fără griji… Îmi vine să mă duc să mă joc cu ei…

CRISTINA: Nu fi ridicol.

ALEXANDRA: Chiar aşa… Ţara arde şi baba se piaptănă…

IOSEFINA *(Caută în buzunar o hârtie împăturită):* Dragilor… Coana Margareta nu v-a spus nimic?

CRISTINA: Ce să ne spună?

TEDDY: Poftim?

ALEXANDRA: Despre ce vorbeşti?

IOSEFINA: Îmi pare rău că nu v-a spus, însă dumneaei şi cu mine am avut o înţelegere….

ALEXANDRA: Ce înţelegere?

LAURA: Asta ne mai lipsea.

CRISTINA: Nu ştim nimic.

IOSEFINA: Acum şapte ani, când a căzut la pat, am făcut un contract prin care îmi lăsa mie toată casa cu obligaţia de a o îngriji până la moarte.

ALEXANDRA: Asta mai lipsea.

CRISTINA: Acum înţeleg eu devotamentul...

TEDDY: Într-adevăr: nimeni nu face nimic pe degeaba. Iosefina, erai prea bună ca să fii adevărată.

LAURA: Şi cu noi cum rămâne?

IOSEFINA: Nu ştiu. Am aici o copie legalizată a documentului, cu semnătura coanei Margareta. Am păstrat-o în fiecare zi în geantă, în caz că se răzgândeşte. Nu m-am gândit că voi avea să vă dau eu vestea asta într-o bună zi.

ALEXANDRA: Nu-mi revin… dintre toţi… ţie, Iosefina? De ce ţie? Nu ai familie, nu ai copii… nu ai bani… ce poţi să faci tu cu casa asta? Îţi va fi o povară… Hai că bunica poate nu judeca, dar tu Iosefina… Ce vrei să faci cu ea? Nu vrei să mi-o vinzi mie?

IOSEFINA: Apoi n-oi fi având eu atâta şcoală cât aveţi voi, dragii mei, însă am avut grijă de coana Margareta ca de-o soră. Am vegheat-o şi noaptea, am dus-o la doctor, am gătit şi am făcut curat pentru ea, în timp ce voi abia dacă sunaţi din an în Paşte. Copii nu am, dar am un nepot, băiatul soră-mii.

LAURA: Să nu uităm de domnul Fritz.

IOSEFINA: Domnu' Fritz ăla nu a mâncat ca noi salam cu soia pe vremea comuniştilor. Numa' să vină 'mnealui încoace. Nepotu-meu e judecător aici în oraş. Chiar credeţi că Fritz ăsta are vreo şansă?

ALEXANDRA: Doamna Iosefina, ce vreţi să faceţi cu casa? Nu e prea mare pentru o singură persoană? La urma urmei se poate face hotel din ea, nu-i aşa? Locaţia e excelentă, sunt mulţi turişti…

IOSEFINA: Să fie turiştii sănătoşi, don'şoara Alexandra. Eu o am pe soră mea care e la ţară şi tare mult ar vrea să fie mai aproape de băiatul ei, judecătorul. Însă uite că m-am luat cu vorba şi

trebuie să pregătesc ceva de-ale gurii pentru mama dumnevaoastră don'şoara Cristina. Vreau să merg la spital.

TEDDY*(Se uită la ceas):* Nu e cam târziu? Orele de vizită s-au terminat la şapte. În plus, azi e Crăciunul, e zăpadă mare.

IOSEFINA: Vai, nu mă cunoaşteţi domnu' Teddy. Păi portar la spital e băiatul vecinei soră-mii, de la ţară. Îl cunosc de când era mic. Cum să nu mă lase să intru? Mai e vorbă? Nu vreţi să mergeţi cu mine?

TEDDY: O să merg mâine dimineaţă Iosefina. Acum mă duc să-mi fac bagajul. Sincer să fiu, m-am săturat de toate astea… Nu vreau decât să mă întorc înapoi în Melbourne şi să petrec Revelionul pe malul unei piscine cu un Martini în mână. O să-i fac chemare mamei să o aduc la mine, unde va fi îngrijită foarte bine. Cristina, tu o vei însoţi, pentru că nu poate călători singură şi, dacă îţi place, poţi să rămâi.

(CRISTINA apucă telefonul şi trimite un text)

IOSEFINA: Dumneavoastră, don'şoara Cristina, vreţi să veniţi cu mine?

CRISTINA: Ninge rău, Iosefina. În plus cred că mama doarme la ora asta. Te-aş sfătui să nu mergi nici mata. Mergem mâine cu toţii, să-şi ia Teddy la revedere.

IOSEFINA *(Ieşind):* Da, dar numai azi e Crăciunul. Mă duc să-i pun nişte cozonac şi vin din acela de la ţară, de care îi place dumneaiei.

(IOSEFINA iese)

ALEXANDRA: Nu pot să cred că ne-a făcut bunica una ca asta.

CRISTINA: În definitiv, de ce nu? Cât de des am văzut-o noi în ultimii ani? Eu încă am mai vizitat-o, dar voi… Nu că m-aş fi aşteptat să-mi fi lăsat mie ceva în mod special… În fine, asta

este… Într-un fel, poate e mai bine. Nu ne mai certăm. Eu una am acceptat deja postul la revista de modă şi bârfe.

LAURA: Eu de fapt am venit la înmormântare. Am mai stat cu voi să petrecem Crăciunul împreună, să ne cunoaştem, însă mâine plec înapoi la Berlin. *(Uitându-se pe geam)* Uite că circulă maşini… Credeţi că vor zbura avioanele mâine?

TEDDY: Ştiu şi eu? Mai putem fi siguri de ceva?

ALEXANDRA: Chiar nu mai e nimic de făcut? Nu putem s-o dăm în judecată şi să susţinem că bunica era senilă când a semnat hârtia aceea?

CRISTINA: Tu chiar nu înţelegi că nepotul ei e judecător?

ALEXANDRA: Trebuie să mai fie o portiţă… Soţul meu aşa spune şi nu se înşală niciodată…

TEDDY: Mai bine veniţi şi uitaţi-vă la strada asta. N-o s-o mai vedem niciodată aşa, plină de zapadă…

CRISTINA: Asta îmi aminteşte de un Crăciun în copilărie. Îţi aminteşti Alexandra? Părinţii erau în casă pregătind masa de Crăciun iar noi ne-am jucat în zăpadă până seara târziu.

ALEXANDRA *(Plângînd):* Îmi amintesc, cum să nu… Intram în salon cu bocancii îngheţaţi şi cu obrajii muşcaţi de ger, ca să ieşim înapoi cinci minute mai târziu.

(LAURA în fotoliu îşi verifică emailul pe telefon)

CRISTINA: Vă amintiţi de cazemata pe care am construit-o? Cum ne ascundeam în ea şi ne băteam cu bulgări cu copiii de pe cealaltă parte a străzii?

ALEXANDRA: Trasam linii imaginare şi ziceam: asta e casa mea. Dincolo e a ta. Ce simplu era în copilărie.

CRISTINA: Îţi aminteşti, Teddy, de omul de zăpadă pe care l-am construit în spatele casei şi de mătura bunicii pe care i-am înfipt-o la brâu? Biata bunica, a căutat mătura aia trei zile…

LAURA *(Venind lângă ele, ca să se uite pe geam):* Ah, uite că circulă maşini. Cine spunea că e circulaţia oprită?

CRISTINA: Adevărul e că numai un nebun poate să iasă cu maşina pe vremea asta. E polei… Nu-i vedeţi pe copiii aia care se dau pe gheaţă?

ALEXANDRA: E seara de Crăciun. Oamenii au mers în vizită la rude.

TEDDY: Să ciocnim pentru ultima dată. Mâine vom pleca în cele patru zări şi cine ştie când şi dacă ne vom mai întâlni în această viaţă.

(Umple paharele şi le dă verişoarelor lui. Ciocnesc cu toţii)

TEDDY: La mulţi ani.

ALEXANDRA: La mulţi ani.

CRISTINA: La mulţi ani. Când ne-o fi mai rău, aşa să ne fie.

(Sună telefonul CRISTINEI)

CRISTINA: Cine o fi? Am acceptat deja oferta… Alo…

(Răspunde, apoi se aşază în cel mai apropiat scaun şi tace. Rămâne împietrită)

TEDDY: Ce este? Alt telefon de ameninţare? Ia dă-mi să-i zic vreo două… *(Îi smulge telefonul din mână şi îl duce la ureche)* Alo, da…

LAURA: De-acum te vor lăsa în pace, câtă vreme te ocupi de modă şi vedete.

TEDDY *(Se aşază la rândul lui pe scaun, închide telefonul şi bea paharul cu vin până la fund.):* Iosefina…

ALEXANDRA: Ea era la telefon?

CRISTINA: Iosefina a murit.

LAURA: Poftim?

TEDDY: A lovit-o o maşină, în drum spre spital. A derapat şi s-a urcat pe trotuar. A murit pe loc.

ALEXANDRA *(Aratând spre geam):* Uite, acolo, s-a strâns ceva lume.

CRISTINA: O, Doamne. De ce n-am insistat să rămână aici?

TEDDY: Moartea-i o fantomă, ca şi viaţa, nu poţi muri decât ştiind că-n rostul lor nu e nici o pierdere şi nici câştig. Cioran. Mă duc să-mi fac bagajele.

(Iese din scenă)

ALEXANDRA: Asta înseamnă că nepotul ei va moşteni casa? Nimeni nu ştie de hârtia aceea, aşa-i?

CRISTINA: Nu ştiu. Zău nu ştiu, Alexandra. Oricum nu mai are nici o importanţă.

ALEXANDRA *(Izbucnind în plâns):* O, Doamne, acum ce ne facem?…

(Se aşază pe scaun şi plânge în surdină)

LAURA: Îmi pare tare rău de Iosefina, însă ce putem face? Aşa că pe mine mă scuzaţi. Am rămas în urmă cu emailurile. De fapt am să chem un taxi.

ALEXANDRA *(Îşi şterge lacrimile şi vede pe masă hârtia pe care le-a arătat-o Iosefina):* Priviţi! E testamentul bunicii prin care îi lasă casa Iosefinei. Suntem salvaţi! O, Doamne…

CRISTINA *(O priveşte o secundă fără să spună nimic):* Mâine o transfer pe mama la un spital în Bucureşti. Nu-i vom spune despre Iosefina. Nu trebuie să afle niciodată.

ALEXANDRA: Mă duc să-mi strâng lucrurile. Vin şi eu cu tine la Berlin. Merg să vorbesc cu domnul Fritz.

(ALEXANDRA iese din cameră. LAURA formează numere de telefon şi după fiecare, închide)

LAURA: E imposibil să găseşti un taxi la ora asta.

CRISTINA: Ninge, ninge, prea mult. Zăpada asta e ca o uitare.

(CRISTINA aranjează scaunele, strânge paharele şi farfuriile de desert pe o tavă. Vede pe birou Biblia deschisă, îşi aruncă ochii peste ea, se uită în jur, şi iese ducând tava şi Biblia la subraţ).

(Cortina)